

พระนิพนธ์บทละคร

ของ

ปัทม:

คณ:ศรีสปีน

พิมพ์เป็นอนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงพระศพ

ทย
895.911
ต232พล

พระนางเจอลักขมীสาวณ

ณ เมรุหน้าพลับพลา จัตุรียาภรณ์

วัดเทพศิรินทราวาส

๑๙ ตุลาคม ๒๕๐๔

เลขที่.....
ได้รับจาก.....
เมื่อ...../...../.....
เลขที่.....

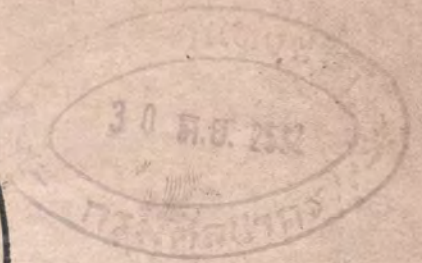
ด 02553

๔
ทะเบียน

๑๕ ร.๑๗๗๗๗๗๗ ๑๗

พระนิพนธ์บทละคร

ของ

ปัทม:

ฉัศนวิมล, พระนาง ร. ๙ ๒๔๔๑-๒๕๐๔

ตบะสีลปิ่น

นิพนธ์เป็นอนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงพระศพ

พระนางเจอลักษณ์มัลลิกา

ณ เมรุหน้าพลับพลา อิศริยาภรณ์

วัดเทพศิรินทราวาส

๑๙ ตุลาคม ๒๕๐๔

เลขที่ 104

๙๙

เลขที่ 895-911

๑๒๓๒ พ.ศ.

เลขที่ ๑๒๓๒-๓๐๒๖๓

๑๐๕๕๓

งานสมายมงคลครบห้ารอบนี้ เป็นการประกาศความชราอย่างเปิดเผย
จึงได้เชิญญาติมิตรผู้เคยมีไมตรีจิตมาร่วมยินดีในการที่ได้ผ่านชีวิตสุขทุกข์มัจ
นามากมาย จนเข้าเขตรชรา และผู้ชราย่อมรักสันติสุข คล้ายกับในยามคำเรา
ย่อมปีดประคอบบ้านเรือน เพื่อพักผ่อนหลับนอนหาความสงบ หมดเวลาต่อสู้กับ
โลกแล้ว เพราะเป็นไม้ใกล้ฝั่งนั่งคอยความตาย แต่ก่อนจะตายก็ใคร่จะได้รับ
ความบันเทิงใจคิดตัวกลับไปบ้าง จึงได้ชวนญาติมิตรให้พร้อมเพรียงกัน

(พระนิพนธ์ในหนังสือแจกงานสมายมงคล)

พระรูปนี้ ทรงโปรดให้ฉายเมื่องานสมโภชมงคลกรทำรอบ
วันที่ ๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๒

เรื่อง
กรมศิลปากร

หาเหตุหึง

ตัวละครคน

โชค ชัยเสน หมอหนุ่ม กิริยาทรกทรใจเจ้าชู้
ยาใจ ชัยเสน ภรรยาของโชค ชิง ไกรอน ชนุนเฉียว ชะแวงสงสัย
พอลิต พงษ์ศิริ น้องสาวยาใจ นลดาตุ้ม
เอม คงสุข คนใช้ชรา ป้าเป๋อ

ห้องนั่งเล่นมีทางออกด้านทาง ประตูด้านขวาเข้าในห้องตรวจโรค
ประตูซ้ายเข้าในเรือน ประตูหลังออกนอกบ้าน มีโต๊ะเก้าอี้ ตู้ จัตุพ
งาม ตัวละครคนมี ยาใจ เดินอยู่นอยู่

ยาใจ

(ยาใจ เดินกลับไปกลับมาหิบบุหรือจูบ ปาบุหรือทง ถอนหายใจยาว)
 นอนไม่หลับเลยจนจับเดียว (กระแทกตัวลงนั่งบนเก้าอี้) ถ้าขึ้นไม่ได้
 รู้ว่าผู้หญิงที่แต่งงานดีแต่งงานดีที่โรงตะคอนเมื่อคนเป็นใครจะก็ ออก
 แดกตายเสีย เอ้อ อ้ายมีผัวหนุ่มด้วยน่ะ ไม่น่าเลย ร้อนใจทุกอย่าง นอน
 ตาไม่หลับ ต้องคุมเป็นไก่ตาแตกจึงจะได้ แต่คุมอย่างนี้ยังไม่วายเลย
 จริง ๆ นะผู้ชายเป็นอย่างไรจึงต้องเป็นเจ้าชู้ทุกคน ไม่รู้จักยังใจหรือ
 มีความพอใจเสียบ้างเลย คอยแต่จะต่อเรื่อยไปไม่รู้จักจบ พอแต่งงาน
 มีเมียคนไหน ทากเริ่มล่อล่อหายากคนท้องเสีย แดกถ้าไม่
 เรื่อย ๆ รุ้ยง ไม่ยกแต่งงานอยู่เป็นโตดีกว่า ไม่ยุ่งใจ ยิ่งมีผัวเป็น
 หมอยิ่งระแวงยากใหญ่ มีโอกาสมากมายนัก เออะอะไรก็เยี่ยมคนไข้
 พอผู้หญิงทัก เราถามว่าใครก็ตอบว่าคนไข้ จะให้เราหมดเสียงร้ายจริง
 (ประทุษร้ายเปิด ไซค์ออกเดินตรงไปที่ประตูหาโดยมิได้มองดูกรรยา
 ยาใจลุกจากเก้าอี้ยืนเท้าตะเอด พุดเสียงดุซังซัง หน้าบึ้ง)

ยาใจ

ไซค์ หยุตประเดียด

ไซค์

อะไร ยาใจ มีอะไรอะไร ? (หยุตยืนห่าง ๆ พุดเอื่อย ๆ)

ยาใจ

ถ้าท่านจะเดินมาให้ใกล้ฉันสักหน่อย (ชี้มือทหาเก้าอี้) มาตรงนี้นะ
 จะขอบใจ ฉันมีอะไรจะพูดสักต้อง—ตามคำ ถ้าไม่ได้พูดออกจะแตก ต้อง
 ตามให้รู้เรื่อง

ไซค์

จะถามอะไรก็ตามซิ เร็ว ๆ หน่อย คนไข้อยู่ในห้องตรวจโน้นแล้ว
 (ชี้มือไปทางประตูหา)

ยาใจ

อู๊ย! คนไข้—คนไข้ จะตายแล้ว นี่ก็ได้แต่คนไข้ ๆ ๆ (พุดเสียงดัง
 แปรวันแปร วดาด) เท่านั้นเอง พุดคำอื่นไม่เป็นแล้ววัน

- โชค อ้าว (หัวเราะดัง) ก็ฉันเป็นหมอ จะให้ไปพูดถึงอะไรเล่า หมอก็อ
ต้องอยู่กับคนไข้ มีหน้าที่นะ จะถามอะไรก็ถามมาซิ
- ยาใจ จะถามว่าผู้หญิงที่แต่งงาน ที่โรงตะคอนเมื่อคนนั้น ก็เห็นจะเป็นคน
ไรสำคัญเหมือนกันละ
- โชค พิโซ ยาใจ หึงเหลวอกแล้ว
- ยาใจ ถ้านั้นหึงเหลว ก็คงบอกฉันได้ว่าเขาคือใคร
- โชค นีร ชะที่ถาม เสียใจไม่มีเวลาที่จะตอบเรื่องเหลวไหลเช่นนี้ได้ (เดิน
ไปที่ประตูขวาเปิดประตูเข้าไป)
(ยาใจจะแทกตัวลงบนเก้าอี้ เขามอบิดหน้า พอลืมตาก็ออกของจดหมาย
เดินมาใกล้พิโซ ยาใจเห็นน้องสาวมาเอาผ้าเช็ดหน้าตา)
- พอลิต จดหมายถึงพิโซจะ (ส่งให้)
- ยาใจ ถิ่นนาอบฟุ้งเทยว ดายมือผู้หญิงด้วย ตุชิต (รีบรับมาจของตุเขา
ของชนคม)
- พอลิต ตะคอนเมื่อคนต้นกใหม่จะ (รับของมาดูแล้วเอางบนโต๊ะทำหน้า
ว่าคาญหนางพุดตามเรื่อง)
- ยาใจ ฉันไม่รู้เรื่องเลย เคราะห์ตทของไม่ได้ไปด้วย
- พอลิต อ้าวทำไม เกิดเรื่องอะไรละ? (ถามอย่างเสียงประหลาดใจ)
- ยาใจ เปล่า, ไม่ได้เกิดเรื่องอะไรหรอก เป็นแต่เผอิญอเมียเก็บของโชคมันไป
นั่งตะคอนอยู่ใกล้ๆ แล้วยกมัน ฉันก็เลยถูกลดบ้านโชคก็ถูกลดตามมา
แล้วพิโซ อธิบายว่าไงกันละ
- ยาใจ เปล่า เราไม่พูดว่าอะไรเลย และทั้งฉันก็ได้ถามอะไร

พอจิต เอ๊ะ! ก็ต่างคนต่างไม่ได้พูด แล้วทำไมพรุ่งนี้ว่าหญิงนั้นเป็นเมียเก็บของพี่โชค

ยาใจ รัช เดาได้น้า ตาฉันไม่บอกหรอก

พอจิต เดาอย่างไรกัน อาจไม่ใช่ก็ได้ หรืออาจเดาผิดก็ได้

ยาใจ ไม่ผิด ทำไมจะไม่ใช่ ยิ้มกันออกแบ่นไปแบ่นมา

พอจิต อ้อ? ถ้าผู้หญิงได้ยิ้มกับพี่โชคก็คงเป็นเป็นเมียเก็บของพี่โชคหมดทั้งริคะ แยะละ (หัวเราะ)

ยาใจ จะแย่ทำไม ฉันซีแอ

พอจิต พี่จะ คิดว่าเรื่องเช่นพี่ไม่ควรเอา เพราะอายการเดานะมันต้องมีทั้งเดาผิดและเดาถูก ก็เจ็บใจไหมไม่จริง ทำไมไม่ถามพี่โชคเขาดูให้รู้เท็จจริงกัน

ยาใจ ก็ไม่มีโอกาสนี่นะ พอเอ่ยขึ้นเขาก็ฉาวเหลว เดินปัดๆ เข้าห้องรักษาไข้ แหม / ฉันเกลียดคำว่าคนไข้จริง นี่พอจิตจะสอนให้ละ อย่าแต่งงานกับหมอละเอียด มันร้อนใจ, ร้อนอก, ร้อนนอก, ร้อนใน ร้อนทุกอย่างทีเดียว

พอจิต ทำไมล่ะ มีผัวหมอละ หางเงินได้มาก ฉันชอบหมอ (หัวเราะดัง)

ยาใจ เอ๊ะ (ลุกขึ้นจากเก้าอี้ยืนจ้องน้อง) หมายความว่าอะไรกัน (ต้องรีบพูด)

พอจิต หมายความว่าฉันอยากแต่งงานกับหมอบ้างนะซีจ๊ะ

ยาใจ ไม่ได้การละ ถ้ามีความคิดเช่นนั้นเกิดขึ้นละก็ เป็นยุ่งใหญ่แน่

พอจิต อะไร พี่ยาใจ หมายความว่าอะไร เกิดยุ่งใหญ่

ยาใจ หมายความว่าถ้าจิตใจประหมัดอยู่กับหมอละก็ - ง่า -

พอจิต

เอ๊ะ พยาใจ อย่าเข้าใจผิดมาหึงฉันสิ ฉันไม่ได้หมายถึงหมอ (หัวเราะยื่นมือไปจับพาดอกให้มันง) โชคของพ่อกันนะ หมอมีตั้งหลายหมื่นหลายพัน ตายละ อะไรทำให้พ่อก็คงชื่นใจได้ อย่างนี้เองซิคะ เหลดไหลจริง นี่แหละพ่ะ อัจฉริยะอย่างนี้ไม่คนา เชื่อน้องเถอะดิด, อัจฉริยะอย่างพ่ะนี้ ผู้ชายว่าคาญนะจะบอกให้

ยาใจ

หนอยแน่, แม่คนช่างรู้ ไม่อิจฉาใคร ไม่ใช่ของหาง่ายนี่, ผัวนะกว่าเราจะได้แต่งงานเราก็คงเปิดของเสียแล้วแต่ดื้อตายแน่

พอจิต

อ้อ? พ่อก็คงชื่นใจ? น้องไม่ยกคิดอย่างพ่อก็คง

ยาใจ

แถมคิดยังงี้ละ

พอจิต

คิดว่าผัวนะหาง่ายเหมือนกล้วยน้ำว้าแหละ

ยาใจ

อ้อเพราะแถมคิดอย่างนั้นสิ, จึงยังไม่ได้แต่งงานจนบ้านนี้

พอจิต

พยาใจ ถ้าฉันจะคิดแต่งงานละก็ เมื่อใดก็ได้ แต่ฉันยังไม่คิด, ก็เพราะฉันยังไม่เห็นความสุขในการแต่งงานต่างหาก ดูพ่ะแหละเป็นตัวอย่าง พ่อก็คง

ยาใจ

อ้อ, มันก็สุขอยู่นะ ถ้าหามีผัวเป็นหมอ จริงนะ ถ้าฉันมีอำนาจละก็ ฉันจะออกกฎหมายห้ามหมอไม่ให้มีเมียเลยเทียว

พอจิต

เอ๊ะ ทำไมยังงั้นเล่าสิ

ยาใจ

ก็เพราะว่าหมอนะ มีโอกาสสนิทสนมกับผู้หญิงได้ง่ายเหลือเกิน อยากจะไปหาผู้หญิงคนไหน วันละสามครั้งก็ได้ เพราะอ้างว่าไปตรวจโรค ผู้หญิงที่เป็นเมียก็พูดไม่ออกได้แต่กลอกหน้า เพราะว่ามันเป็นหน้าที่ของหมอ

พอลิต ดายละ ถ้าพอออกกฎหมาย ห้ามหมอมเมียตะก้อ คงไม่มีใครเรียน
เป็นหมอเลย ไม่ได้แน่ ประเทศเรายังต้องการหมอกมากมายนัก
น้องมีความเห็นตรงกันข้ามกับพ

ยาใจ เห็นอย่างไร

พอลิต น้องเห็นว่าควรจะอนุญาตให้หมอมเมียได้สัก ๑๐ คน

ยาใจ ดายละ, ถ้าแกมีความคิดเช่นนั้นฉันแน่ ไม่ไหวจริง ประเดี้ยวโชค
เหลือใหญ่ แกอย่าพูดให้พเพยแกไถยน์เป็นอันขาดเทยวนะ

พอลิต ทำไมจ๊ะ

ยาใจ ไม่ทำไมละ สัญญาเขี้ยว ว่าจะไม่พูด

พอลิต จ๊ะน้องสัญญา พยาใจจ๊ะ ทำไมพี่ไม่เอาไปนาเอาตาไปไว้เดียบ้าง
เล่าจ๊ะ พี่จะได้บายใจ น้องอยากให้พี่มีความสุขจริงๆ

ยาใจ ดูอะไรกัน, เอาหูไปนาเอาตาไปไว้อะไรกัน ก็พอพี่เขยของแกนะมีคน
ไว้ถักนแต่ล่าวๆ ทาปากแดงแซด เขยนั้นคนดี ตามตอบแปลบคมปด้าย
หยอดนายาทางนนแหละ แล้วยังนุ่งกระโปรงถนจนไปถึงไหนถึงไหนกัน
แน่ แล้วยังจะไม่ใจถน อย่ากรักษายังไงได้เล่า

พอลิต มนงายนดเคยวพ ก้อ ทาปากแดงแซดบ้าง ทำค้อให้ถนุ่งกระโปรง
ไว้ถนบ้าง ก้อจะศดยถน

ยาใจ ไม่เอาบ้า ฉันไม่ใช่เด็กอย่างแกน ไร่ รุ่งจะแต่งงานกับคนตาบอด
ก็กะคิดถ้อก จะได้ไม่เห็นผู้หญิงอื่น (หยิบบหรีดลับดูชนเดินผ่านประ
ตชวา พุดพลงเดินพลงแลถกถบมาหยดนงที่ประตชวาคูรหรง ถัด
จึงมาที่พอลิตจับบ่าพอลิต) แน่พอลิต ไถยน์อะไรไหม (ชี้มือไปที่
ประตชวา)

พอจิต ไม่ได้ยินคะ

ยาใจ อะไร ไม่ได้ยิน ก็เสียงหัวเราะนี่นา ไม่ได้การ (ค่อนข้างบัดหน้า คุณน้อง) ต้องดูละ เป็นไรก็กันไป (จึงจะไปที่ประตูขวา พอจิตลุกขึ้นจับตัวตึงมาแต่ปลดอยมือ)

พอจิต พ่ะ ย่าเข้าไปนะ ไม่ติดอก เสียอชยาดัย พี่โชคโกรธแย่งหย่าเนเออ

ยาใจ ฉันไม่เข้าไปหรอก จะไปแอบฟัง (เดินไปใกล้ประตู)

พอจิต ก็ไม่ติดอกแหละ ไม่ควรเลย

ยาใจ แน่เสียงผู้หญิงร้องอื้อ แหม คัดจริตจริง อ้าว อ้าว เจียบไปแล้ว ตายละหรือ ง่า หรือ...ถ้าดัง...ง่า โอ๊ย ทนไม่ไหวแล้ว (เอามือทาบประตู พอจิตวิ่งปรวักไปติดตัวมาทางประตู ต้องเร็วหน่อยให้ทัน)

พอจิต พี่ยาใจ เสียสติแล้วหรือนี่ ลกกลใจให้ดิ้นะ

ยาใจ ฉันเห็นเทียว มันจูบกกัน ฮัม (พูดแน่นคำโกรธ เงอมมือ) (ต้องพูดเร็ว ๆ)

พอจิต จะเห็นอย่างไรได้ ประตูปิด

ยาใจ เออจริงซี เห็นไม่ได้ ประตูปิด เอ๊ะนี่ฉันเป็นอะไร (พูดซ้ำๆ ซดๆ)

พอจิต เป็นไรคหิงจนตาตาย แหม พี่ยาใจอย่าเป็นเช่นนั้นซี ใจเย็นหน่อย มา นั่งน ถูบหูเห้ย เชน้องเกิด (จูมมือพี่สาวมาנגแกอทางสองคนนั่ง) (ประตูคานขวาเปิด หญิงชราออกไขคอกออกมาด้วย พอจิต ลกกลพิชให้ดู)

โชค เชิญท่านทางนตกว่า ใกล้ทจอครตมากกว่าทางโน้น ผมต้องขอโทษที่มีเสียงครกโครมเมอกัน ที่บ้านนมกเป็นเช่นนั้นเสมอ เพราะมีทหารอยู่ (เหลียวดูเมีย)

- เอม ยานี้ รับประทานก่อนอาหารครึ่งชั่วโมงใช้ใหม่เพื่อ
- โชค หามิได้ หลังอาหาร ได้จับออกได้ด้วยแล้ว
- เอม อ้อ ชอบใจ ฉนั้นมันขหลงขดมตามซ้ำ ๆ ขอภัยคนแก่เถิดนะ ลา
ก่อน ล้อดีดี วันอังคารจะมาให้ตรวจอีก (เอมหญิงชราเดินเข้าทางประตู
หลัง โชคตามไปส่งแล้วกลับมาเดินตรงไปที่ประตูขวาไม่เหลียวดู
กรรยา)
- พจจิต พี่โชคคงไม่จูบยายแก่นนะจะพี่ รัง ?
- ยาใจ ตาย โชคคงโกรธพี่มาก หน้างบเขยวต้องไปขอโทษ (ลุกขึ้นจากเก้าอี้)
- พจจิต อย่าเพ่อดีกว่า พี่กำลังคุณเฉียว เดียวเลยเกิดเข็ดตะโลกันใหญ่ น้อง
จะไปดูตลาดเถาเดียวก่อนเอง (พจจิตลุกขึ้น ยาใจจับแขนพจจิตไว้)
- ยาใจ เอ๊ะ ซ้ำก่อน
- พจจิต พี่ยาใจ อย่าหึงฉันซีจะ ฉนั้นจะช่วยพี่ ฉนั้นจะเอาจดหมายนเข้าไปให้
และตองฟังกรรมเขาตุ แต่พี่ต้องสัญญาว่า ถ้าพี่โชคยอมออกมาพบ
ละก็ พี่จะไม่เกรี้ยวกราดกับเขา ต้องใจเย็นนะจะ (ยาใจได้สติปล่อย
มือพจจิตแล้วลงนั่ง)
- ยาใจ เออ พี่สัญญา ช่วยพี่นะพจจิต
- พจจิต จ๊ะ น้องจะช่วย (พจจิตหยิบจดหมาย เดินเข้าไปทางประตูขวา ยาใจ
แต่ดงกิริยากระดืบกระด่าย จุกบหรี คับบหรีเหลียวดูที่ประตูขวา หยิบ
หมอนวางกระแทก ลุกขึ้นเดินไปทางประตูขวา ไปได้ครึ่งทางเดินกลับ
มานั่งกระแทกตัว พอดพจจิตออกมา ยาใจรีบตระโกนถาม)
- ยาใจ โชคคุณพี่มากไหม ?
- พจจิต ออกจะฉุนๆ แต่กลัวว่าจะมาพูดกับพี่ น้องไปละ (ออกประตูซ้าย
โชคออกทางประตูขวา เดินซ้ำๆ ยืนข้างเก้าอี้)

ยาใจ

พอจิต เอาจดหมายหอนั้นไปให้แล้ววี่?

โชค

ให้แล้ว อะไรยาใจมของจดหมายด้วยวี่ ถ้าคัจฉจริง

ยาใจ

ถ้าคัจฉเท่ากับจดหมายนั้นใหม่

โชค

จดหมายคนไข้ ถนนวนราชดำริ ขอให้ไปเยี่ยมถ้าว่าง

ยาใจ

อ้อ คนไข้คนนั้นช้ไปเยี่ยมเมื่อวานชนนนะ

โชค

ไม่ใช่

ยาใจ

ก็ฉันเห็นไปทางนั้นนะ แดงกเมื่อวานนั้นจะไปเยี่ยมใครกัน ร่ายไหนกัน
อีกล่ะ

โชค

อ้าว ก็คอยสังเกตตามทุกฝั้ว กอจะรู้ช้ว่าฉันไปไหน

ยาใจ

โชค รู้ตัวใหม่ เมื่อวานนี้ เมื่อกลับมานะ หอมหน้าอบฟุ้งเทียว

(พูดเน้นตาจ้องคัจฉ หัดวาระตั้ง)

โชค

ก็แน่ล่ะ ฉันไปตัดผมมา จะไม่หอมหน้าอบยังงี้

ยาใจ

เผอิญ น้าอบกักดินเดียวกับที่ชของจดหมายเสียด้วยช ช่นาชน

โชค

อ้อ ช่างดังเกิดจริง ยาใจควรจะลั้มคัวเป็นนั้กดับจะเหมาะกว่าเป็นเมีย
ฉัน เพราะคนไข้เจ้าของจดหมายก็เผอิญเป็นเมียช่างตัดผม

ยาใจ

โชคจะไม่ยอมด่ารภาพอะไรกับฉันบ้างเลยเทียววี่?

โชค

ก็ไม่มีอะไรจะด่ารภาพนี่นา

ยาใจ

ถ้าฉัน ถ้าฉันตามอะไรจะตอบฉันตรง ๆ จริง ๆ ไ้ไหม?

โชค

ได้ เพราะฉันก็พูดตรงไปตรงมาเสมอ

ยาใจ

เคยเกลียดฉันบ้างไหม?

โชค

เคย

ยาใจ

เกลียดเมื่อไหร่

ไซค์ เมื่อหึง
 ยาใจ ถ้าฉันเลิกหึง
 ไซค์ ฉันก็เลิกเกลียด
 ยาใจ แล้วจะกลับรักอีกได้ไหม ?
 ไซค์ ไม่กลับ (พูดตัดคำด้วยกับโกรธ)
 ยาใจ ใช่ กลับเถอะ ฉันรักมากนะจึงได้หึง โกรธฉันมากถึงเพียงนั้นเทียวรึ ?
 ไซค์ ไม่ได้ โกรธ
 ยาใจ ก็ไม่ได้ โกรธทำไมไม่กลับรักอีกล่ะ
 ไซค์ ไม่ต้องกลับ เพราะไม่เคยไม่รักทำไมจะต้องกลับ
 ยาใจ ถามอีกนิดเถอะได้ไหม
 ไซค์ ได้
 ยาใจ ผู้หญิงแดงเมือกคนคือใครจะ
 ไซค์ อย่ากรูจริง ๆ รึ
 ยาใจ อย่ากรูเห็ดอกเกินจะ
 ไซค์ เมียผู้อำนวยการโรงพยาบาล
 ยาใจ โด่งใจจริง

- พระรูปนี้ทรงโปรดให้ฉาย ขณะประทับระหว่างทางเสด็จจากบ้านชะอำไปหัวหินเมื่อ เดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๓๕ ในปัจจุบันได้เสด็จพักผ่อนพระอิริยาบถที่บ้านชะอำ พร้อมด้วย ข้าราชการ และผู้แสดงละครปริดาลัยทั้งหมด

หัตถ์นาตะกัม

กรมศิลปากร

เบ็รหค

1. นางสุภา	ประสิทธิ์ชัย	หยิ่งฉลาคอบคอบ	ภรรยานายวิชัย
2. นางสาวจำป	สันติสุข	หยิ่งผู้รับใช้	
3. นายวิชัย	ประสิทธิ์ชัย	สามีนางสุภา	เจ้าผู้ กลัวเมีย
4. นายคร้าม	อุปไทย	ปรีญเก่า	ศรีและเลื้อล่า
5. นางผกา	กลีบทอง	หยิ่งก้าน	

ฉาก—

ห้องนั่งเตนในบ้านของนายวิชัย.—

ประตูซ้ายทางเข้าออกห้องรับประทานอาหาร

ประตูขวาทางเข้าออกห้องนอนและห้องแต่งตัว

ประตูหลังทางเข้าออกทางหน้าบ้าน

หน้าต่างหลังถัดประตูหลังไปทางขวาเวที

เครื่องใช้ -

จดหมาย ดี ฉบับ. เสื้อฝนหนังตัวของนายวิชัย. ด้ายคอเพชรหนึ่งด้าย
หยาบในกระเป๋าสีเสื้อฝนของนายวิชัย. โทรทัศน์. โต๊ะ, เก้าอี้, เก้าอี้ยาว,
ตู้, ฯลฯ ประดับห้องตามแต่งาม. ถาดเล็กสำหรับใส่จดหมาย ถาด
และถ้วยกาแฟ.

เวลา -

เช้า ประมาณ 7.30 นาฬิกา

สุภา

(เดินไปมาหย่างกะลั่นกะล่ายทางหน้าเวที) "ดูซิ, จนบ้านนี้แล้ว" (คนาดิ
กาขอมือ) "เจ้ น. กว๋, วิชัยยังไม่กลับบ้านเลย. ดันกกันใหญ่ เทยว
เดียวคนยังรุ่งกับตาเทยวนะ. นี่คงแน่ใจว่า เราไปเยี่ยมคนนำทอชยา,
ตามเราบอก, เลยเทยวเดียวจนไม่ต้องกลับบ้าน" (นั่งรำพึงดังคร
หนึ่ง) "แหม ข้ายการแต่งงานนี้ มันช่างลำบากจริง. นอนตาหลับ
ไม่ได้เลยเชียว. ต้องระวังใจเสมอ แล้วก็ต้องใช้ลูกไม้ใจเสมอด้วย
จึงจะได้" (กะแทกตัวตึง) "นี่ส่งด้ายอยู่แล้วเชียว หมูน วิชัย
หลบหนี หลบตา ไม่กล้าเจอตาเราเลย" (กำหมัดทุบลงบนมือแบ)
"คราวนี้ละ หยาบมือ. วางกับดักใจเดียวทุกทางเทยว จะจับให้มันให้จ
ใจ"

จำปี

(ออกทางประตูหลัง ถือถาดใส่จดหมาย ไปส่งให้สุภา)

"จดหมายมาเมื่อเช้านี้จะ มีผู้นำมาส่งทองดองฉบับ"

สุภา

(รับจดหมายจากถาด) "ดีละ ชอบใจ. เออ จำปี เมื่อวานนี้, พอ
ฉันไปแล้ว วิชัยก็ไปข้างเทยวรี"

จำปี

"ยังจ๊ะ. ออกไปจากบ้าน เวลาประมาณยี่สิบ น. และตั้งว่า จะไม่
รับประทานข้าวที่บ้าน"

สุภา

(ตามเรื่อย ๆ หย่ากระตือรือร้น) "มีใครมาหาบ้างหรือเปล่านั้น"

- จำปี "เปล่าจ๊ะ. แต่มิไทรดีพ"
 สุภา "ผู้หยง"
 จำปี "จ๊ะ ผู้หยง"
 สุภา "ช่ออะไรละ"
 จำปี "ไม่ยอมบอกนาม เป็นแต่บอกให้เซ็นคุณวิชัยไปพูดสาย"
 สุภา "คิดละ ไปได้.คอยรับจดหมายมาอีกเถอะ" (จำปีเข้าโรงทางเดิม)
 "หุยมอแนละ ทนนะ ตกเดี่ยวจนติดกับเทยว" (ฉีกจดหมายฉบับหนึ่ง ออกอ่านเงียบๆ แล้วฉบับที่สอง ออกอ่านเงียบๆ และหัวเราะดัง)
 "แกตั้งเขียนจดหมายไปถึงเพื่อนต่างๆของวิชัย เสีย ดี คน. ถามว่า วิชัยไปค้างด้วยวิเปลา เมื่อคืน" (หัวเราะอย่างเยาะเย้ย) "ฮึ น้าจริง" (สรุปจดหมายสองฉบับในมือไปทางคนดู ต้นมือให้จดหมาย ใหญ่) "จดหมายสองฉบับนี้ ตอบมาว่า วิชัยไปค้างที่บ้านทั้งต้อง ฉบับ. ไม่รู้ว่าแบ่งตัวอย่างไร คืนเดียว นอน ได้ ถึง ต้องบ้านนะ" (หยุดนั่งถนัดคนดูน้อยแล้วจึงพูด) "แหม เพื่อนผู้ชายนี้ เขาจริง รัก กันจริง ช่วยเหลือกันแข็งแรง ถึงกับ ยอมเขียนจดหมาย มุสา มาได้. น้าแหละ คงผิดกันหลอกเมยทงนิน พวกนี้" (หยุดนั่งประเดี๋ยวหนึ่ง)
 "นักแปลว่า ไก่ เห็น ตันงู, งู เห็น นมไก่. คอยคนนะ เจ้าเพื่อน พวกนี้ จะไม่ ยอม ให้วิชัย คบ เดี่ยวคนเดียว. น้า จะคอยดูอีก สองฉบับ" (นั่งตรองอะไรไปบ้าง แหงนดูเพดานบ้าง)
 จำปี (ออกทางประตูหลัง ถือกระดาษจดหมายหนึ่งฉบับ ไปส่งให้สุภา)
 "จดหมายจ๊ะ"
 สุภา (หันไปหยิบจดหมายมาจากถาด) "ขอบใจ. ไปคอยรับอีกเถอะ,

ประเดี๋ยวก็มาอีกฉบับหนึ่งหรือ" (จำปีเข้าโรงทางเดิม)
 (ฉีกจดหมายออกอ่านดังทางคนดู) "คุณสุภาขา. เมื่อคืนนี้ วิชัยค้าง
 ที่บ้านฉัน. เราคุยกันเพลินจนดึก ฉันเลยชวนเขาค้างที่บ้าน. หวังว่า
 สุภาคงไม่โกรธฉัน ๆ ต้องขอโทษมาด้วย. สุภาไม่ควนห่วง วิชัยค้าง
 บ้านฉัน ปลอดภัยทุกอย่าง. ขอฝากความคิดถึงมาด้วย. โรจน์ ชื่อดัง"
 (พับจดหมายและใส่ซองแล้วโยนไปไว้นอนโต๊ะ) "แหม อี ตา โรจน์,
 ไม่ควนใช้นามตระกูล ว่า ดัง ชื่อดังเลย, มู ถ้า ออกยังง. ดุซึ คิน-
 เดียวแหละ วิชัย ค้างได้ดั่ง ตามบ้าน. แล้วนี่ จะให้เสียยังงั้นนะ"
 (นั่งตักครู่หนึ่ง) "ผู้ชายนี้ พิกัดจริง. เขาเห็นการ พุด มู ถ้า เป็นของ
 ขมิ้นดาเสียเหลือเกิน. ดูซิ" (ขม่อไปทโตะจดหมายวางหุ่ย) "ตาม
 คน พุดปด หมด ทง ตาม คน" (ยกนิ้วชี้หน้า) "นี่ จะ
 คอยดู คินต อีกคนหนึ่ง. ก็คงลงเอยยังงั้นแหละ" (เดินดีดะฮ้าหย่าง
 เปื้อนหน้า) "แหม กัมจิง วันนึ่ง จะต้องฟังผู้ชายพุดปด ถึง ห้า คน,
 รวมทง ผัว ของฉันด้วย" (ถอนใจยาว) "เฮ้อ สงสารผู้หญิงด่าๆ
 จิง. ผู้ชายเด่นไม่พุดความจริงเลย, ยังงั้นกะก็ แยะ ละ" (ตาแดงไปทาง
 หน้าเวทีเชิงตรอง)

วิชัย (พุดในโรงทางด้านหลังเวที) "จำปี เอากาแฟร้อนๆ ตามฉันไปให้
 ด้วยนึ่ง. เร็วๆ เชนะ"

สุภา (ตักในเมื่อได้ยินเสียงตามเรียก "จำปี" และหันไปดทางประตูหลัง
 หย่างเร็วและหันไปทางคนดูแล้วพุดหย่างกะตือรือร้น) "กดับแล้ว, พ่อ
 โฉมเอก" (ลุกขึ้นยืนเหลียวหาทช่อน) "ต้องช่อน"
 (วิ่งเข้าไปทางประตูขวา เข้าโรง และแง้มประคุ่มอง)

วิชัย

(ออกทางประตูหลัง ได้เสื้อฝนออกมามีด้วย) "แหม อ้าย ว.ก. น"
 (ถอดเสื้อฝนออก) "ยังมันไม่หายเลย" (โยนเสื้อไปไว้ที่เก้าอี้ ๒)
 "เคราะห์ดี ที่ถ้าไม่หย้บ้าน ไม่ยั้งน แยมั่น ต้องรับอาบน้าอาบท่า
 เดียว" "

(เดินเข้าไปทางประตูซ้าย เข้าโรง ปิดประตู)

ตุ๊กต้ออกทางประตูขวา เดินตรงจะไปที่ประตูซ้าย
 จำปีออกทางประตูหลัง ถอดผ้าได้จดหมายและถอดได้ถ้วย
 กาแฟ ต้องหยิ่งพบกัณกลางเวที

สุภา

"อ้อ จำปี เอาถ้วยกาแฟมานะ" (รับถ้วยกาแฟมาจากจำปี)
 "แล้วไปได้"

จำปี

สุภา

(ส่งจดหมายให้) "จดหมายจ้ะ คนยังคอยหัย"
 (รับจดหมายมาจากจำปี) "บอกให้เขาจดได้ ไม่มีคอบ" (จำปีเข้าโรง)
 (วางถ้วยกาแฟลงบนโต๊ะ และฉีกจดหมายออกอ่านใจเบาๆ แล้วหัวเราะ)
 "ทายแล้ว, ไม่ผิดละ วิชัยข้างบ้านคนตอขวานนั่นแหละ" (หันพูด
 กับคนดูทางหน้าเวที) "แหม คนเดียว นอนได้ ถึง ดี บ้าน นนั่น"
 (หยุดพูดครู่หนึ่ง) "อ้อ แล้วไป ถ้าผู้ชายพูดอะไร จะต้อง เอา
 หก หาน เติมไปเที่ยว" (เดินไปหยิบเสื้อฝนของวิชัย คืนกะเป๋ และ
 หยิบเอาถ้วยคอกเพ็ชรออกมาจากกะเป๋าทิ้ง หยิบขวานอดคนดูและ
 พิจารณาตรวจดูสักครู่หนึ่ง แล้วเอาผ้าเช็ดหน้าห่อเหน็บไว้กับตัว เดิน
 ตรงไปที่ประตูซ้ายและตบประตู)

วิชัย

สุภา

(พูดออกมาจากในโรง) "เข้ามาสิ" (เสียงดังแข็งหน้อย)
 (ขึ้นเสียงแข็งดัง) "เข้าไปยังงี้ได้ละ ประตูนี้ถนัดนี่นะ" (เดินห่าง

ออกมาจากประตูซ้าย)

วิชัย

(เปิดประตูออกมา แต่งตัวอย่างเต็ม แต่ไม่มีเสื้อชั้นนอก) "เอ๊ะ--"

(ส่ายหน้าอย่างประหลาดใจ)

"อาว-สุภาทรัก กลับเมื่อไรละ" (ผินยิมหย่างเรี่ยๆ)

สุภา

(ส่ายหน้าหย่างโกรธ พุดเสียงกระซก) "กลับแต่วานน ยึด น. กว"

วิชัย

(รีบพุดกลับเกลื่อน) "ไหนว่า จะค้าง กับ คุณน้า ทกรู่งเก๋ไ้ละ"

สุภา

(พุดหย่างสับคัสบง) "ไม่ได้ไปกรู่งเก๋ คุณแม่จะไปอาทิจหน้า"

(หันไปจ้องวิชัยและชนเตียง) "ว" แต่ วิชัย เกอะ ไปไหนมาละ คินยงร่ง"

วิชัย

(ตกใจส่ายหน้า) "ฉนั้นรี ไปไหนมา" (ทำเดินเตียงหลบหน้าสุภา จะไปทางหลังเวที)

สุภา

(เอ็ดเตียงคัง) "เออ ยังจะมาย้อนถามอีกนะ มานีเกอะ"

(จุ่มมือวิชัยไปกลางเวที เสียงแข็ง) "ตอบเร็ว ว่า ไปไหนมา"

วิชัย

"ไป-ง่า-ไป-เออ-" (แก้งหัวเราะนิกๆ ทำใจดีและรีบพุดเสียงกลับเกลื่อน) "เออ คุณแม่ท่านเป็นหย่างไรบ้างละ ทรัก"

สุภา

(หัวเราะเยาะ) "ชะ ชะ ทรัก" (เสียงแข็ง) "ไม่ต้องมารัก มาแวก ฉนั้นค็อก ตอบฉนั้นมาเกอะว่า ไปนอนที่ไหนมา, ไม่ต้องมาถามถึงคุณ คุณแม่คุณพ่อหรือก, หย่ามาทำกกลับเกลื่อนหน้อยเดีย"

วิชัย

ก็ ฉนั้น เป็น ห่วง ฉนั้น ก้อ ถามถึงบ้างนะ"

สุภา

(ชนเตียงแข็ง) "หยุด พุด ถึงคุณแม่" (เร่งให้ตอบด้วยเสียงแข็ง)

"ตอบเร็วว่า ไป นอน ที่ไหนมา"

วิชัย

"นอนรี, นอน ที่ ไหน รี-เออ-เมอคินน ฉนั้น นอน รี" (ตรงและ

- สฎา หันไปทางสฎา) “นอน-ง่า-ง่า-นอน ที่ไหน ละ”
 (ชนเลี้ยงแข็ง) “เออ กลับมาย้อนถามฉันอีก พักฉะใจ. ก้อฉันถามหุ้ย
 เตยวันใจละ ว่า ไป นอน ที่ ไหน มา”
- วิชัย “เออ จิงซี สฎาถาม ฉันก้อต้องตอบขึ้นละ” (พูดติดตะกุกตะกักแข็ง
 ตรง) “เออ จิงนะ-แต่-ง่า-แต่ เรืองพันธุนี้ เขาไม่ถามกันไม่ไร”
- สฎา (รีบพูดตัดความด้วยเสียงอันเด็ดขาด) “ใครไม่ถาม ฉันก้อจะถาม”
- วิชัย (ชนเลี้ยงแข็ง) “ถาม ก้อ เตยถามบตผู้ตช”
- สฎา (หัวเราะเยาะหย่างแค่น) “หน้อยแนะ ส้มบตผู้ตช ชะ ชะ ผู้ตช แปด
 ส้าแหวก เก้า หิง ไม้ คาน เอาไหมละ” (หันกลับเหมือนยังกับจะหา
 ไม้อย่างรวดเร็ว)
- วิชัย (รีบลากเกาธ 3 ไปทางโต๊ะเตยเกาธ 2 ไปเตย หลบไปข้างหลังเกาธ 3
 และรีบพูด) “โอ้ย หย่าๆ เจ็บ ถ้าจะถึงไม้คาน ตะก้อ ฉันเห็นจะต้อง
 ตอบตกวากะมิง”
- สฎา (พูดทางหน้าเคท) “ต้องมีอะไรที่จะต้องบิตบั้งแปนแน้เตยอ เพราะ ถ้า
 วิชัยใช้คำถามบ่อยๆ ยิงงตะก้อ (หันไปทางวิชัย) “แน้เตยอ”
- วิชัย (รีบส่อต) “อะไร แน้ จ๊ะ”
- สฎา “แนะ ถามออกแล้ว, ก้อ จะอะไรแน้ละ” (ชนเลี้ยงตุ) “ก้อ มี ความผิด
 แน้นะซี”
- วิชัย (รีบส่อต) “ผิด” (รู้สึกตัว สดุ้ง เขามือปิดปากและรีบถอยหนี)
- สฎา (ชนเลี้ยงตั้ง) “เอ ยิ่งว่า ดูเหมือนยังยุ หย่ามาทำ เต้าเตอน เตย
 ตอบมาตรงๆ เอะอะ, ฉันหยากรู้ความจริง แม้ความจริงที่จะบอกนั้น จะ
 แสดงหุกักหยากจะพัง” (นั่งประเดียดหนึ่ง) “อ่ายังใจละ อาตองหุ้ยทำไม

กัน ไปนอนที่ไหนมาล่ะ"

วิชัย

(คิดพลางพูด) "นอนที่-ง่า-ง่า-ที่-บ้าน-ง่า-"

สุภา

(พูดตอดทันทีด้วยเสียงแรงดุ) "หยาบแต่ ง่าๆ หยุ่เดียว แล้วอย่าบอก
นะ ว่า ไป นอน ที่บ้านคุณคณิต คุณโรจน์ คุณชติ คุณพิชัย"

วิชัย

"แหม ก็ สุภาห้ามเสียงดัง ตี บ้าน แล้วจะให้ฉันตอบอย่างไรดีละ"

สุภา

"ตอบความจริงสิ เจ้าเพื่อน ลักคน นี้นะ เขาบอกว่ามาแล้วว่า วิชัยไป
นอนที่เขาทางนั้นแหละ" (กอบจดหมายบนโต๊ะ ปา ไปที่ตัววิชัย "นี่นะ
จดหมายมั่วจากทางเพเทียว" (ดับคั่นหน้าหย่างโกรธ ไปกะแทกตัวนั่งลง
บนเก้าอี้หมายเลข ๒)

วิชัย

(พูดเสียงอ่อนๆ) "แหม ก็ สุภา คุณเฉยช้อกยั้ง ฉันตกใจจัง
ใจฉันเต้นคัง ตมๆ นึกอะไรไม่ออกหมดแล้วละ"

สุภา

(ลุกขยับและยืนเสียงดัง) "อ้อ นี่ แปลว่า จะไม่บอก ฉันรี"
(จ้องตัววิชัยหย่างดุและหนาวบาง)

วิชัย

(หันไปตู่สุภา) "บอกสิ ขอเวลาตรึกตรองก่อนเถอะ"

สุภา

"เอ ตรึก ตรอง นึกอ้อแปลว่า จะไม่บอก ความจริง สิ"

วิชัย

"บอกความจริงสิมา ไฉนๆ หน่อย นั่งลงพูดกันเบาๆ เอะ ตี ค"

สุภา

(กะแทกตัวลงนั่งเก้าอี้ ๒) "เอา บอกเรียงละ"

วิชัย

"เอา บอกละ คอยฟังนะ"

สุภา

"คอยฟังมานานเต็มทนแล้วละ พูดจริงๆ นะ" (หันหน้าไปทางหน้าเวที)

วิชัย

(พูดช้าๆ พลางตรอง) "จริงๆ นะ เมื่อคนนี้ ฉัน-ง่า-นอนที่-ง่า-ที่
บ้าน-ง่า-บ้าน-" (ระหว่างพูดบทนี้ต้องทำท่าตรองมองรอบๆ ห้อง
ช้าๆ จนแลไปเห็นหน้าต่างทางหลังเวที ต้องให้คนดูเห็นว่าหันตัวไปเห็น

หน้าต่าง หยดตุงและหัวเราะนิตๆ แล้วจึงพุดหย่างดีใจ หันมาทาง
 สุกา) "ฉัน นอน ที่บ้าน ทิดคราม" (ยิ้มไปทางหน้าต่างยิ้มและ
 พยักหน้า "ตรงกันข้ามกับตนเองจะ")

สุกา "อะไร นอน ที่บ้าน ทิดคราม ตรงนเอง ก้อไกลแค้น จะกลับมาอน
 บ้าน ไม่ได้อ"

วิชัย (รีบแก้ตัว หัวเราะนิตพุดเสียงขมขำ) "กลับมาแล้วซี แต่" (ตรง
 และพุดซ้ำๆ) "หา คุณแจ บ้าน ไม่พบ ไม่รู้ว่าเขาไปไฉนเสียที่ไหน.
 ทิดคราม แก่เลยชวนให้ นอน ที่บ้าน แก เพราะ ฉัน ไป เทียว กับ
 ทิดครามมา" (หันไปตูลูกาว่าจะเชื่อและฮุบไ้ม)

สุกา "ไปเที่ยวที่ไหนกันมาละ"

วิชัย "ไปตูละคอนด้วยกันมาจะ แล้ว ทิดคราม แกมาส่ง แกเลยชวนค้าง
 บ้าน ฉันก็เลยเห็นไม่มอันตราย ลูกากคงไม่ว่าอะไรไม้อไร" (เดินไป
 ทางน้ำแฉกทางขวาแต่ไปทางน้ำแฉก)

สุกา (พุดเสียงหย่างเค็ดขาด) "อ้อ ติดะ" (ลูกขึ้นเดินไปทางประตูหลังเจ้
 เป็ดประตและตะโกนเรียก) "จำปี จำปี (จำปีเข้ามาทางประตูหลัง)

"ไปที่บ้านทิดครามตรงน" (ยิ้มไปทางหน้าต่าง) "หนอยเตอะ บอกว่า
 ฉันให้เสนนายครามมาที่ประตเดียว (จำปีขยับจะเข้าโรงแต่ยังไม่เข้า)

วิชัย (แต่พอดูกาดังจำปีจบลง ต้องรีบพุดทันที) "อะ ลูกา ยังไง งั้นละ"
 (เรียกจำปี) "จำปี หยดก่อน ช้าก่อน (เดินไปที่ลูกา) "ลูกาทำไม
 ทำงั้นงั้นละ"

สุกา (ขึ้นเสียงด) "ทำไม มันจะประหลาดอะไรละ" (หันไปพุดกับจำปี)

"จำปี ไปตามฉันตั้งเดยวัน เร้ว" (หันไปพุดกับวิชัย) (จำปีเข้าโรง

ทางประตูหลัง บัดประตู่) "ก็ทำไมนะ ฉันจะให้ไปตามทิดคร้ามมาถามดู จะเป็นอะไรไปละ ถ้าทิดช่วยพูดได้ เป็นความจริงละก็"

วิชัย (พูดอย่างโกรธ) "ก็ จิง น่ะซี แต่ สุภา ทำไมจะต้องไปตามนายคร้ามมายันประธานฉันล่ะ"

สุภา "ก็ เมื่อวิชัยพูดจิงแล้ว จะไป กัด อะไรกันนะ" (หัวเราะเยาะ)

วิชัย (พูดหย่างอวดดี) "ไม่กัดซี ใครบอกอวดกัดล่ะ" (เดินกลับมาทางหน้าเวทีขวามือตรงของอะโรมาซ้าฯ)

สุภา (เดินขวบมายังแถว 2 ที่โต๊ะกลางเวที พดางพูด) "แล้ว ไม่กัดก็กัดแล้ว" (หัวเราะนิดๆ ในเชิงเยาะหรือประชด) "มันน่าขัน. ไปดูละครคอน กับ ทิดคร้าม คนคร นันประหลาดมาก" (ลงนั่งที่แถว 2 หันไปพูดกับคนดู) "มาอยู่นี้ ตั้งหลายปีแล้ว ยังไม่เคยรู้ว่า ทิดคร้ามเป็นนกทองเทยว เลย. เห็นแต่แกไปฟังเทศน์ หรือ ไปเล่นทนายซัม" (หัวเราะนิดๆ) "ฮี้ นี่เกิดไปดู ละครคอน" (หันไปคุยวิชัยและพูดหย่างเปรยๆ รำคาญๆ) "เออ ละครคอน เล่น เรื่อง อะไรกันล่ะ"

วิชัย (ต้ง หันไปดูสุภา) "เรื่องอะไร" (พูดซ้าๆ และตรงไปพดาง) "อ้อ เรื่อง-งา-เรื่อง-เดยวนักกก่อนนะ" (ทำเป็นตบรอง) "เอ ฉันไม่ค่อย จะจำ ชื่อเรื่องละครคอน เสียด้วยนา"

สุภา "อะไร ดูละครคอนมาหยกๆ จำชื่อเรื่องละครคอนไม่ได้ น่าประหลาดจิง"

วิชัย "โอ ไม่น่าประหลาดเลย เดยวนักกก่อน" (เอามือเกาใต้สะ ตรงองเกาใต้สะแรงๆ แหงนดูเพดานบ้าง แลดูทางโน้นบ้าง ทางนี้บ้าง แตรอบๆ ห้องบ้าง) "เออ คั่นจิง—"

สุภา (หันไปทางวิชัยและรีบถาม) "คั่นอะไรกันนะ"

วิชัย

(รีบแก้ก๊อ หัวเราะอย่างฉุนเฉียวๆ) "อ้อ ตะคอน มัน คั่น
จ๊ะ" (หันไปทางหน้าเวที) "เอ ตัวอะไรหนอ มัน คั่นๆ แล้ว มัน
เกาๆ แล้ว คั่นๆ"

สุภา

(หย่าทนมั้ไม่ไหว พุดเสียงดัง) "โอ๊ย มัวแต่คั่นๆ เกาๆ หยูนั่นเอง
ฉันไม่ได้จะให้เตาถึงกริยาตะคอนนะ"

วิชัย

(ทำสตั้ดงักใจ) "ก้อ สุภา คุณออกแหงๆ ยังนี้ ฉันจะไปจำแจ้มอะ
ไรได้เล่า"

สุภา

(พุดประซัด) "ฮี้ คุณแหงๆ ยังกับฉันแยกเขยวงนร"

วิชัย

(ยกนิ้วชี้หน้าอย่างต้งใจและหย่าทนมั้กอะไรออก หันไปทางสุภา) "เขยว-
อ้อ-นีกออกแล้ว-ยักส์-จ๊ะ ยักส์จ๊ะ, ยักส์มันมี เขยว" (หัวเราะ
นิดๆ หย่าท้งใจ) "ใช่แล้ว ยักส์ กับ ดึง" (หันไปทางคนดู) "ดึง
นี่เอง ทั้มันคั่นๆ เกาๆ"

สุภา

(พุดด้วยเสียงเยาะเย้ย) "ฮี้ เรื่อง รามเกียรติ์ นนร ตะคอน เขา
เรียก โชน ต่างหากละ"

วิชัย

(หัวเราะชอบใจ) "อ้อ-อ้อ-ใช่แล้ว รามเกียรติ์" (แก้งถามหย่าง
ไม่เคยรู้) "อ้อ เขาเรียก โชน วี. นั่นแหละ ฉันเรียกไม่ถูก"
(แก้งฉึ้นหัวเราะหย่างเรยๆ)

สุภา

(พุดเสียงอายได้) "จำไ้ณะ บอก กับ ฉัน ว่า ไปดู โชน กับ ทิด
คราม เมื่อคั่น. จำให้ แม่น นะ"

วิชัย

(หัวเราะหย่างอิมใจ) "จำ แม่น ซึ"

สุภา

(หันพุดทางหน้าเวที) "คนเรานี้ ถ้าจะหัดพุดบด ตะก้อ ต้องมีความ
จำ แม่น เป็นพิเศส มิฉะนั้น อ้ายคำพุดของตัวเอง นั่นแหละ มัน จะ

จะ ย้อน พ้อง จับปลัดตัวเองได้นา"

วิชัย

"จะ ฉันทพดจิงๆ ไม่ต้องจำก็ได้ พุดกहन กहन ก็เป็นหย่างที่ฉันทพุด
พุดนแหละ"

จำปี กับ ทิดคร้าม เข้ามาทางประตูหลังเวที
ทิดคร้าม แฉ่งตอเลอด่า ทั้งกิริยาท่าทางก็เป็นๆ

คร้าม

จำปีก็กลับเข้าโรงทางประตูหลังและปิดประตู
(หยุดหยู่ที่ประตูหลังเวที) "ชาหวัดดี ท่านทงต้อง จะ" (ยิ้มหย่าง
แห้งๆเรียกๆ)

สุภา

(ลุกขึ้นจากเก้าอี้ ก้มศีรษะหันไปทางคร้าม) "สวัสดีจะ ขอประทาน
โทษ ที่ต้องรบกวนนายคร้าม"

คร้าม

(หัวเราะหย่างเก๋ๆ) "ไม่ เป็น ไฉน มิไฉน"

วิชัย

"สวัสดี นายคร้าม" (รีบเดินไปจะจับมือคร้าม)

สุภา

(รีบถอยกลับหันหน้าวิชัยเร็ว) "วิชัย หย่าๆ" (ยิ้มออกไปข้างหลังตน ดา
จง หน้าบัง) "มาทางนี้" (กวาดวิชัยไปทางซ้ายเวทีทางหลังตน
"เสนหานายคร้าม ทางนี้" (ชี้ไปทเก้าอี้ 1. ทางขวาโต๊ะกลางห้อง)

คร้าม

(ยังไม่นั่ง ยืนรๆ รวอๆ หยู่และหันหน้าไปทางวิชัย) "ยินดี ท ได้พบ
วิธาดะ กับ นายวิชัย ท่านส่งบายตรจะ"

สุภา

(หันไปควิชัยหย่างประหลาดใจ) "เอ๊ะ วิชัย—"

วิชัย

(รีบแก้เก้อ หัวเราะนิดๆ หย่างฝืน) "อ้อ ไม่ต้อง เอ๊ะ ประหลาด
ใจเลย สุภา. ฉันทฉิมบอกไปว่า เมื่อคณฉิมฉิมฉิมฉิมฉิมฉิมฉิม
ทำให้หานายคร้าม ต้อง ถามว่า ส่งบายตรหรือ. นายนายคร้าม เกรงไปว่า
จะไม่ส่งบาย" (หันไปยิ้มค้ำกับคร้าม) "จึงไหมละ นายนายคร้าม เมื่อ
คณฉิมฉิมฉิมฉิมฉิมฉิมฉิมฉิมฉิมฉิม"

คว่ำ (ประหลาดใจ ทำหน้าเสือกกลั หันไปทางคนดูแล้วหันกลับมาทางสุภา
พูดติดตะกิดตะกัก) "ไม่-เอ้อ-ไม่-

วิชัย (รีบพูดตัดความทันท) "ไม่ต้องบีดส์ภาต้อก ฉันทเ้าแล้วว้า เรา
ไปเที่ยวด้วย-

สุภา (รีบสอดด้วยเสียงแข็งหย่างออกคำดังเค็ดขาด) "หยุด หยุดที วิชัย.
ให้ฉันทเป็นคนพูด วิชัยอย่าพูดเลยจะดี" (หันไปทางคว่ำ) "เอ้า
นายคว่ำ เชน่งซัะ" (ซม่อไปทเกาอ 1. ทางด้านขวา)

คว่ำนั่งลงทเกาอ 1. มอวางบนตัก นั่งให้หม่นเกาอหย่าง
กถว ๆ. สุภาลงนั่งเกาอ 2. หันหลังให้วิชัย. วิชัยยืนข้าง
หลังเกาอ 3. ค่อนไปข้างหลังเจตนิคหน้อยพอไม่ให้สุภาซ้ำ-
เลื่องเห็นได้

คว่ำ (กระแอมแะยมหย่างเรย ๆ) "มาดาสุภา มี กิจ ชุระอะไร ไม่
ซั๊บซาบ"

สุภา (พูดหันหน้าถ้ามถ้วนไปทางหน้าเวที) "ฉันทกับวิชัยเคียงกัน. วิชัย
อ้านายคว่ำ เปน พยาน ฉันทน โปรคพูดอะไรตรง ๆ นะจ๊ะ

คว่ำ (ตั้งตักใจเมอเจดาสภาพูดคำว้า "พยาน") "พยานรึ ตายจึง ฉันท
กถว กถว กถวจังจะ

สุภา (รีบสอดทันท) "ไม่ต้องกถวอะไรหรือก พูดความจริงก็แล้วกัน"

คว่ำ (พยักหน้ารับ) "จ๊ะ ฉันทพูดจริงเด่มอ. ฉันทถือ ความ สัจ ซื่อ เปน
ไหย่ที่สุด. ทุก ๆ วันพระ ฉันทไป วัด ถือศีลเด่มอมิได้ขาด และ ถือ
ตัว ดี นั่น คือ" (พูดให้เป็นเสียงพระให้ลิด) "มุด้า วาทาเว น"
(พูดเสียงซ่มตา) "ฉันทนยด มน ทเคยวจะ"

วิชัย (หันไปทางหน้าเวที สดุ้งกิริยาตกใจ) "ตายละ" (หันไปพูดกับ
คร้าม) "คือ สุภา ไม่เชื่อว่า เมื่อก่อน ฉัน-ง่า-ง่า"

สุภา (รีบถอดด้วยเสียงแข็งออกคำดังหยาดแตกขาด หน้าบังโกรธ หันไป ทาง
วิชัยเร็วและทุดโต๊ะ) หยุด วิชัย หยุด ปิดปากเดี๋ยวนี้" (หันกลับ
มาทางคร้าม) "คือ ฉันหยากขาบว่า เมื่อก่อน มี ใคร ไป นอน
ค้าง ที่บ้านนายคร้ามบ้างหรือเปล่าละ"

คร้าม (พูดหย่างเกรงๆ) "ปล่ะ-ปล่ะ-เปล่า-ไม่-ง่า-"

สุภา (รีบถอด) "อ้อ ไม่มีเดอะละ" (ย้ายนัยน์) "แน่ะจะ"

คร้าม (พูดติดตะกุกตะกัก) "เอ้อ-เอ้อ-นะ-แน่-แน่จะ-เอ้อ-

(เหลียวไปเห็นวิชัยโบกมือไขว่คว้า ที่คร้ามพูดไปนั้น ไม่ใช่)

"อะ เดียวก่อนจะ" (เกาศีรษะและค่อยๆ มองไปทางวิชัย)

"เอ้อ-ฉัน-ง่า-ฉันหมายความว่า-ไม่ มี ใคร อื่น นอกจาก-ง่า-" (มอง

ดูวิชัยและพยักหน้ารับ) "อ้อ-นายวิชัย-ละ"

(ถอนใจยาวเมื่อเห็นวิชัยไขว่คว้าถูกต้องแล้ว ถอนใจยาวหย่างหนักใจ)

"เอ้อ-

สุภา (หันหน้าเร็วเหมือนยังกับจะจับพิรุณวิชัย วิชัยทำไม่รู้อะไร)

สุภา (หันไปทางคร้าม) "ก็ ที่ แรก นายคร้ามบอกว่า ไม่ มี ใครยังงั้นละ"

คร้าม (ตื้อๆ ตกใจ รีบจะแก้ตัว) "ก็-ง่า-ก็-เอ้อ-" (คิดไม่ออกง่าย

หน้า) "ไม่ไหวละ" (เหลียวไปมองวิชัย) (พยักหน้ารับ ผินหัวเราะ)

"ฉัน-ง่า-ฉัน-ไม่-ง่า-ไม่เรียกนายวิชัยว่าใครจะ"

วิชัย (แกล้งหัวเราะ) "นั่น ๆ ถูกละ ก็ นายคร้ามไม่เรียก ฉัน ว่า แรก

นี่นะ เราเป็นเพื่อนบ้านกันนี่" (วางท่าหย่างมขัย เดินขึ้นมาทางหน้า
เวทีหย่างผิงผาย)

สุภา

(หันไปทางวิชัยหย่างโกรธและออกคำดังด้วยเสียงแข็ง) "พอที่ หย่า
ดอดหน้อยเลย" (หันไปทางนายครามและเรียกด้วยเสียงแข็งและดัง)

"นายครามจะ ขอให้บอกฉันนอกขอหนึ่งเถอะว่า นายคราม กับ วิชัยทำ
อะไรกันบ้างละ หนงคุดกนอยทบานร เมื่อคนนนะ"

คราม

(ดังกอด ทำตาปริบ ๆ ดุสกาเหมือนหย่างเด็ก ถูกขู่ชักโดย ผู้ใหญ่)
"เปล่า-เมื่อคนน-เออ-เมื่อคนน เปล่า--"

สุภา

(รีบดอด) "หมายความว่าไงกัน เปล่า ทำอะไรกันจ๊ะ"

คราม

"อา-เออ-อ้อ เรา-งา-เรา-เออ-เคย ขอฉันคิดดูก่อน" (ทำเป็น
ตรองเอนอวชทตู่ตู่ทาดรอง ข้าเองดุสกา พอเห็นหันหน้าไปทางหน้า
เวที ก็มองไปทางวิชัย)

สุภา

(ขู่ชนทันที) "ทำไมต้องคิดด้วยละ อะไรว้ จำไม่ได้ ไม่น่าเชื่อ พุด
ตรง ๆ ก้อแฉกนนนะ" (ขู่และชนเสียงดังมาก) "อาอ้งหญูไค่นา"
(ทบโตะเตือนออกท)

คราม

(ดัง ตกเกอ ร้องชนด้วยเสียงดัง) "โอ้ย ดดี ดดังของฉัน มันฉน
เจียนเปนวงกตม กตม ไปหมดแล้วละจ๊ะ" (เอามือจับหัวใจและควาง)
"โอ้ย ไม่เคยเปนหย่างเลยเชียว-เจ้าประคูน พุดกันเบา ๆ หน้อย
เถอะ"

สุภา

(รีบดอดทันที) "ทำไม เปนอะไรไปจ๊ะ"

คราม

(ถันสัสหย่างอ่อนใจจะเปนตม) "ตกใจจ๊ะ" (เอามือจับหัวใจ) "โอ้ย
พุดให้เบา ๆ ดักหน้อยเถอะ จะดี ฉันทอบมแฉบอะไร จะไม่ถูกหมดแล้ว
ละจ๊ะ" (ควักผ้าเช็ดหน้าออกมาซับเหงื่อที่หน้าผาก)

- สุภา (พูดเสียงหย่างปลอบโยน) "เฮ้ พุดเบา ๆ ละจะ เค้าให้ฉันฟังซิว่า
วิชัยกับท่าน ทำอะไรกันบ้างละ"
- คร้าม "ทำอะไรกันรี เป๋ล่า-เป๋ล่าเลย" (มองไปทางวิชัย) "ฮะ ไม่เป๋ล่า
จ๊ะ-อ้อ ฉันนี่ก็ออกแล้วละ-เรา-ง่า-เรา-ออกไป-ง่า-ออกไปทาง
ง่า-ง่า-หน้าต่าง--"
- สุภา (รีบฉุดตังและเร็วทันทีหย่างประหลาดใจ) "ฮะ--"
- คร้าม (มองเห็นวิชัยไขว่ไขว่ไม่ใช่ กรีบแถมเร็วเหมือนหย่างพูดพลั้งไป)
"เฮ้ย-ไม่ใช่-ไม่ใช่แน่-เห็น จะ เปน ทาง ประตู หรือจ๊ะ"
- สุภา (พูดทันที) "ออกไปไหนกันจ๊ะ" (หันหน้าไปดูทางหน้าเวที)
- คร้าม (ส่อต้ง จนแค้น) "เฮอ ออกไปไหนกันดีละทน" (หันไปทางสุภา)
"แหม ฉันต้องขอเวลาคิด ฉัน ก็ ชรามากแล้ว จำแจ่มอะไรไม่ใคร่
จะได้จ๊ะ" (ทำท่าตรองและแอบดูสุภา เมื่อเห็นสุภามองไปหน้าเวที
ก็ชะเง้อมองไปทางวิชัย) "อ้อ-อ้อ-นี่ก็ออกแล้วละ-เรา ไป-อ้า-ไป
ลง เรือ ไป--" "ฮะ ผิดไปแล้ว ไม่ใช่-เรา-ง่า--" (มองดูวิชัย)
"เรา ไป ดู-ง่า-ดู เอ ดูอะไรน้อ" "มัน คั้น คั้น เกา เกา" "อ้อ มี
เขยว ดวย-เอ อะไร หือ ดู-ง่า--" (นั่งก้มหน้าตรอง)
- วิชัย (รีบเดินขึ้นมาที่สุภาและพูดตดความ) "ดู ละคอน ไม่ต้งเฝ้าเรื่อง
ต้อกว่า บอกว่า ดูละคอน ก็พอแล้วละ"
- คร้าม (ดีใจ รีบอ้อออกเห็นด้วย) "อ้อ จิงขินะง่ายดี ดู ละคอน จ๊ะ (พูดด้วย
เสียงถ่มยอม) 'นายวิชัย เขาได้ ตัวอนุญาต-เลย-ง่า-ง่า--')
- วิชัย (รีบค้ำทันที) "ไม่ใช่ นายคร้ามเข้าใจผิด ตัว นั้นนะ เพื่อนของนาย
คร้าม เขาฝากฉันมาให้ ต่างหากละ แล้วยัง"

- คร้าม (แก่งผืนห้วยเรา) "อ้อ จิงขึ้นะ เออ-นี่ ฉัน ก็ต้องชอบใจ เขาละขึ้นะ"
 ลูภา (หันไปทางวิชัยและตุ) "วิชัย ฉันบอกก็จริง แต่ว่า ให้ หู หนึ่งๆ หยด
 พุดตอต หยางเคตขาด"
 คร้าม (พุดด้วยเสียงอ่อนหวาน) "โอ้ ให้นายวิชัยเขาพุดเถอะจ๊ะ เขาพุดค่อง
 ฉันนะ พุดไม่ค่อย นึกว่า ดังดาร์ ฉันเถิด ถ้าปากเห็ดทอน ให้ฉัน
 พุดคนเดียวจะกะ ฉันแน่ละ"
 ลูภา (แก่งเล่นจืด ชยบเกาะเขาไปใกล้คร้าม เขามือเท้ากางและเท้าแขน
 เกาะ ยื่นหน้าเข้าไปพุดอย่างหวาน) "ฉันอยากฟังนายคร้ามพุด"
 คร้าม (รับชยบเกาะหนี เวลาที่ลูภาชยบเกาะเขาไปหา ดังตุงตกใจกลัว
 ร้องชน) "โอ้ย หย่าเลยจ๊ะ ขอเสียทีเถอะ"
 ลูภา (พุดหย่างยิ้มกับนายคร้าม) "ละคอน ดนุกใหม่จ๊ะ"
 คร้าม (ปติเตธ) "ไม่-อ้า-ไม่ดนุก ฉันนะ คนชิมมะชิมโม ชอบแต่ฟังเท่งนั
 ฟังชม จะ"
 ลูภา "ละคอน เต้นเรื่องอะไรจ๊ะ" (หันหน้าไปทางหน้าเวที)
 คร้าม (ดังตุงตกใจ หันไปทางหน้าเวที) "เออ เรื่องอะไรดีละ ตายจิง"
 (หันไปพุดกับลูภา) "ฉันจะไปจำแค้นอะไรได้ละ"
 ลูภา "ลองนึกดูจ๊ะ เรือง พระลอ หรือ ดังธทอง" (หันหน้าไปทางเวที)
 (มองดูวิชัย) "เห็นจะไม่ใช่พระลอจ๊ะ"
 คร้าม (มองดูวิชัย) "เออ-เออ-เพราะ มัน มี ยักดจ๊ะ" (หันหน้าไปทาง
 เวทีตรง) "เอ เรื่องอะไรหนอ ที่ มัน มี ยักด" (นั่งตรงอยู่ดังครว
 แล้วค่อยๆ ยมออกและรับหันไปทางลูภา พุดหย่างกะตือรือร้น) "อ้อ
 เห็นจะเป็นเรื่องนายแย้คน ผู้ค่า ยักด" (มองดูวิชัย) "อ้อ ไม่ใช่ ไม่ใช่
 ะนี้ เห็นจะเป็น ไชอิ้ว มัน มี ยักด" (มองดูวิชัย) "เอ ไม่ใช่อีก กัม

จึง นน กอม พระราม ปราบ มาร" (มองตวิชัย) "เออ ทน คง ไร
(มองตวิชัย) ไรแน่แล้ว รามเกียรตินั่นเอง" (เอามือกุมลี้ดะและก้มลง
นิตหนอย) "ฉนงหมดแล้ว ปลอยให้ฉนกลับบ้านเดี่ยวที่ เห็นจะดี
นิกเดี่ยวว่า ปลอยนท ปลอยปลา เอามูญเอะจะ"

สุภา

(หันไปพูดกับคร้าม) อีกข้อเดียวแหละจะ ไหนๆ ก็ช่วยมามากแล้วละ
บอกฉนหนอยเอะว่า นี" (หยิบด้อยคอกเพชรออกมาให้คร้ามดู)
"ด้อยคอกเพชร หยในกะเป๋าวิชัย นายคร้ามเห็นจะได้ ให้ วิชัย นะจะ"
(วางด้อยคอกเพชรลงบนโต๊ะข้างหน้าตน)

วิชัย

(หัดเราะ) "คร้าม ไม่ต้องปิดเมียกันต้อก" (หันไปทางสุภา) สุภา คีน
ให้คร้ามเขาเถิด ด้อยคอกนั ของเมียนายคร้าม"

คร้าม

(ลัดขังประหลาดใจ ร้องดังขึ้น) "เมย ฉน ร" (หันทางหน้าเวที) ฉน
มี เมย ร" (นั่งตึง)

วิชัย

(รีบพูดกลับเถื่อน) "อ้าว งง ใหญ่แล้วละ ก้อ ฉน ฉน ให้หาเงิน
ไฉดะ" (หันทางสุภา) "เอาด้อยคอกเมียมาให้ฉนจิงๆ สุภา ฉนเอามา
ก้อ จะมาฉนสุภาจำนำคนแม่ของสุภาไฉดะ" (เดินขึ้นมา) "คนให้
คร้ามเขาเสียเถิด (หยิบด้อยคอกจากโต๊ะและดั่งให้คร้าม เห็นคร้ามไม่
รับเลยเอายัดใส่กะเป๋าล้อคร้าม)

เสียงจ่าบีพูดดังภายในโรงทางประตูหลัง "คอยประเดียด
ชีจะ" ทุกคนบนเวทีเหลียวไปดูทางประตูหลัง

จ่าบี

(เข้ามาทางประตูหลัง) "มีสุภาพลตริมา ว่าจะมาเอาด้อยคอก ที่-"
(หันไปมองวิชัย)

วิชัย

(รีบพูดทันทีกลับเถื่อนจ่าบี "ที คร้าม" (หันไปพูดกับจ่าบีอย่างตื่น)

เดินตกใจ) "เร็ว จำปี ไปกันไว้อ่อน (หันไปทางคร้าม พุดหย่างต้น

เดินตกใจ) "คร้าม แยะละซี่ เมีย แกมาแล้ว แยะละ"

คร้าม

(ตาคุ้งตกใจและร้องขึ้นด้วยความประหลาดใจ) "เมีย ฉัน ร" (หัน
หน้าไปทางหน้าเวที หน้าตน ประหลาดใจ "ใจกันฉัน มี เมีย"

วิชัย

(รับพูดอย่างแก้เก้อ) "อาว ลม เมีย ไตร ตายละ กำดั่ง โมโห
ด้วยนา" (หันไปดูทางประตูหลังและรับหันกลับมาทางคร้าม พุดเร็ว)
"เดี๋ยว ฉันจะออกไปปรับหน้าไว้อ่อนเอง" (หันหน้าไปมองคกรรยา
รับวิ่งไปทางประตูหลัง แล้วหันกลับมามองคกรรยาแล้วจึงวิ่งเข้า
โรงและปิดประตู)

คร้ามตาคุ้งตกใจ รับดูจากเก้อและรับวิ่งไปทางหน้าเวที
ด้านขวา หยุดยืนตัวสั่นกลัว เหลียวเล็ดลักทางโน้นทางนี้

สุภา

(ดูจากเก้อ เดินไปที่คร้าม หัวเราะ) "นายคร้าม มี เมีย เมื่อไร
กันนะ ไหมว่า เปน ชาย โสด ใจดี" (พุดหย่างหัวเราะๆ) "อ้อ
ยงเอง"

คร้าม

"จะ ฉันก็ว่า ฉันเปน ชายโสด แต่-ง่า-ง่า-แต่-ฉัน-

สุภา

(รับตอตกทันที) แต่ ฉัน มี เมีย มา"

คร้าม

(พุดเสียงประหลาดใจและไม่เข้าใจ) "นั่นสิ" (หันไปทางหน้าเวที)
"ไ้ มี เมีย มา"

สุภา

(หัวเราะ) แหม หิมๆ หีบขันปาลามัน ยงเอง เสียวนา" (หัวเราะ
และเดินไปทางซ้ายเวที)

- คราม (หันทางหน้าเวที) "โอ้ กัม จัง" (ถันต๊ะหยังเง้าๆ และซำๆ)
 "ฉันทัน รื้ออะไร แปลกๆ มาก"
 (ผกา กับ วิชัย เข้ามาทางประตูหลัง)
- วิชัย (แบมือเข้าไปทางผกา แนะนำให้สุภา) "นี่ มาตามผกา ภรรยานาย
 คราม" ครามต๊ะ รับหันไปดผกาแล้วรับกลับมาดทางหน้าเวที หน้า
 ตัน (หันไปทางผกา แบมือเข้าไปทางสุภา แนะนำให้ผกา) "นี่ สุภา
 ภรรยาฉันทัน"
- ผกา (ทำท่าส่งๆ ก้มต๊ะนิดๆ ไปทางสุภา) "ยินดี ทราบมาดสุภา" (หัน
 ไปทางคราม มือท้าวบนเอว อีกมือหนึ่งแบไปทางคราม) "คราม
 เอาด้อยคอของฉันทันมา เอาไปไว้ที่ไหน" ครามต๊ะ ดันหน้าเด็กต๊ะ
- วิชัย "หุ้ยในกะเป๋ากรัมมันแล้วละ" (รับเข้าไปที่คราม เอาด้อยกะต๊ะ
 คราม) "คราม ไปเกิด ไปกับมาตามผกา จะได้ไม่ต้องทุมเถียงกัน
 ฉันทันจัดการเรียบร้อยแล้ว" (ผดักครามเข้าไปทางผกา)
 ครามต๊ะเอาเข้าไปทางผกา ผกาคว่ำขอมือไว้
 ครามต๊ะบดหลุดจากผกาแล้ววิ่งไปทางซ้ายเวที
 แล้วคว่ำฝ่าเช็ดหน้าออกมาเช็ดข้อมือที่ผกาจับ
- ผกา (พูดกับคราม) "ไปสิ ไปเถอะ" (หัวเราะ) "ดิด คราม" (ขยับ
 จะตามไปทางคราม ดักก้าวหนึ่ง)
- คราม (ร้องขุ่นหย่างกต๊ว) "โอ้ย หย่าจะ หย่าจะ หย่าเด่น ฉันทันกต๊ว กต๊ว"
 (ตาจ้องต๊ะผกาเหมือนหย่างคอะไวที่หน้ากต๊ว)
- วิชัย (หัวเราะ) "ไม่ต้องกต๊วคอก เชื้อฉันทันเกิดน่า" (ไปกับมาตามผกาเถอะ
 คราม เปนเรียบร้อย" (หลัดตากับคราม) "หายกต๊วเขียวแหละ"
 (หัวเราะ)

- คร้าม (ขึ้นเสียงดังหย่างตกใจกลัว) "ไป สองคน นรี ตายละ"
- วิชัย (รีบสอดหย่างหัดวาระฯ) "ไม่ตายน่า ไปเถอะ"
- คร้าม "จะเขาไปไหนกันอีกละ"
- ผกา (หัดวาระ) "ไป อำเพอ ไปเอาทะเลเบียนงละ" (ก้าวเข้าไปอีกก้าวหนึ่ง)
- คร้าม (ร้องขึ้นด้วยความกลัว) "โอ้ย คนขอตัวทีเถอะ" (ขยับหนีลงไปทางหลังเก้าอี้ ๓) "ทะเลเบียนนะ ฉันมีเยอะแยะแล้วจะ ทะเบียนครอบครว กัม ทะเบียนอะไร อะไร กัมแดงทงน"
- ผกา (ประหลาดใจ) "อะไรนะ ทะเบียนครอบครว"
- คร้าม (เสียงต่ำ) "จะ ใช้ ทะเบียนครอบครว" ผกาหันเร็วไปทางวิชัย และจ้องดูหย่างหน้าบง
- วิชัย (รีบแก้และสอดทันที) "คร้าม หมายถึง ทะเบียน—เอ้อ—เอ้อ—ดำมะโนครว น่ะ"
- ผกา (ขู่วิชัยหย่างโกรธ) "หยุด วิชัย หย่าพุดเดย" (ขึ้นไปยังวิชัย) "ท่านนะ พุดปด จนเคยตัว ดชิ บอกฉันว่า นายคร้าม เปน ชายได้ต นี กัลดอกฉันออกแหละ" (ฉันนวดหย่างว่าฝากไว้ด้วย) "ดตะ" (เดินเข้าไปหาสุภา) "มาตาสุภา ลำมีของท่านพุด มุดำ หย่างร้ายกาจเชียวนา"
- สุภา (หัดวาระนิดๆ) "ไม่ต้องบอก ฉันก็รู้แล้ว เพราะในโลกนี้นะ มีลำมี ที่ ไม่มุดำ เดย น่ะ ฉันเชื่อว่า ไม่มี แต่นั่น เห็นจะไม่ใช่ความผิดของผู้ชายด้อก ฉัน เข้าใจว่า เปน ความ ผิด ของ คำ ว่า ลำมี และ มุดำ เพราะมันคล้ายกันมาก คำว่า ด่า ก้อ ด้อ ดระ อว ทง

ต้องคำ ผิดกันหยู่กับ คำว่า มุ หรือ มี เท่านั้น ชัดแต่เปลี่ยน สระ
อุ เป็น สระ อี หรือ อี เป็น อุ เท่านั้นเอง มันจะปลาดอะไรกันนะ"
(หัวเราะ)

ผกา "ฉันจะเล่าเรื่องให้ท่านฟัง ให้ ตลอด เทยว ท่านยังไม่รู้เรื่องสามีของ
ท่านดี ว่า เป็น อย่างไร"

สุภา (หัวเราะและก้มศีรษะน้อยๆ ให้ผกา) "ขอบใจ ไม่ ต้องเล่า ฉันรู้
ตลอดแล้ว พ่อเฒ่าได้ ของพันชุน ถามอะไรนิดเดียว ก็พอ เมื่อคน
นี้ วิชัย ไปเที่ยวกับท่าน ใช่ไหมละ"

ผกา "ใช่ละ"

สุภา (หัวเราะ) "ขอบใจมาก ท่าน มีใจดี ช่วยเพ่งหยิงด้วยกัน ให้ได้
ความจริง" (เดินไปทางขวาเทย ทอชยยืนหยู่) "อนันต์ ฉัน ช่าง
เคราะห์ร้ายจริง ถูก ผู้ชาย พุด มัดา ถึง หก คน" (ชมอไปที่โต๊ะ
กลาง) "จดหมาย ดี ฉบับ สามีของฉันเป็นคนท่ ห่า" (แบมือช
ไปทางครัวและหันหน้าไปด้วย) "ทณ เช่น นายครามมาทณ ก็
เพราะอยากจะให้ โอกาส ว่า ในโลกนี้ ผู้ชาย ที่พุด ความจริง ก็
ยังมี" (หยุดพูดสักประเดี๋ยวพอให้ครามแสดงบท) แต่ทไหนดได้ละ นาย
ครามกลับมาเพิ่มจำนวนให้เป็นเลขหกช่นเดียวด้วยซ้ำไป (หยุดพูดอีก
ครู่หนึ่ง) "เมื่อคนนั้น รูดว่า สามีของฉันค้าง ที่โรงแรม

คราม (รีบตอบทันที) "ฉันไม่รู้เลยเชียว จิงๆ ละ เป็นความดัดเถาะ"

สุภา (หัวเราะ) "แต่ นายครามรู้ว่า วิชัย ค้าง ที่บ้าน นายคราม ไม่ใช่ไร"

คราม (รีบพูด) "เปล่าอีกนะแหละ ฟังมารู ทุน เอง" (หันไปทางวิชัย)

"พิไร นายวิชัย คนเดียวเทยว ทำให้ฉัน ต้องดิ้นขาด และเป็นคนที่
มาตาสุภา คิต เบอร์ หก ให้ ไม่ควนเลยเชียว นายวิชัย"

- วิชัย (โกรธและหันเร็วไปทางครัวหน้าบึงและชนเลี้ยงขู)
"หยุดที ครัว"
- ครัว (ต้ง ขยับหนีนิดหน่อย) "พี่ พี่ พระพุทธเจ้านะ ท่านชงชาบดท
เดียวว่า อายการพดปดนะ มันยุ่งเหยิง ท่านจึงบัญญัติชนไว้เป็นดัด
สอน คือ ดีด ขอด ใจละ"
- วิชัย (โกรธและชนเลี้ยง) "บอกว่า ให้ หยุด"
- ผกา (พูดกับวิชัย) "นายวิชัย ขออภัยขอของนั"
- วิชัย (โกรธ พุดเลี้ยงหย่างตุ) "บอกว่า หยุดครัว"
- ครัว (ครัวต้ง ผกาเดินลงไปทางหลังเขตซ้าย แล้วเดินผ่านประตู
หลังไปทางครัว ครัวออกวงหน พดางดั่งกะเป้านั้นกะ
เปาน ไปทางกลางเขตและไปต่ออีกนิตทางซ้ายเขต ผกาตาม
ไปช้าๆ ให้ห่างกับครัว แบนมือขยับเตือนจะเอาด้อยคอ
(หาด้อยคอหย่างจาวะพวนและร้องชน) "โอ้ย นันกลัวจะ นันจะหา
ให้เอง หย่าตกตวนนเดย" (เมื่อเห็นจวนตัว ก็ถอดเสื้อโยนไปให้
ผกา) "เอ้า เชน เอาไป ทง เตื่อเถอะ ขอแต่หย่าบกรุกเข้ามาเดย
แม่เจ้าประคูน นันกลัวจิง เรือง ผู้หยิงสาว ๆ ปากแดง ๆ นะ"
ไฟ หน้า เขต คับ หมด
มาน ปิด

▲ ทรงฉายเมื่อมีพระชันษา ๓๕ ปี

พระรูปนี้เมื่อประทับที่บ้านชะอำ ▶

▲ ทรงฉายเมื่อแต่งพระองค์เสด็จในงาน

“ปรีดาถย อีอน พารัด”

ของ “บัทมะ”

“โรงพยาบาลคนวิกลจริต”

องค ๒

ฉาก ๑

ตัวละคร

นายแจ่ม นายบัวรุ่ง ยายแก้ว บุรุษพยาบาล ๒ คน นายแพทย์ นาง
พยาบาล

ฉาก ๒

ตัวละคร

“ท้องพระโรงของแม่นางมฤตยู”

นายแจ่ม ยมทูต ระบุว่าหญิง ระบุว่าชาย แม่นางมฤตยู ชายหนุ่ม
นักวิ่ง

ฉาก ๓

ตัวละคร

“นรก”

ยมพบาล ลูกคู่หญิง ลูกคู่ชาย เขียว ระบุว่าหญิง ระบุว่าชาย ฝ
คน ๑ ฝ คน ๒ ฝ คน ๓ ฝ คน ๔ อีเปื้อ นายแจ่ม

องค์ ๓

ฉาก ๑

"สวรรค์ตอนต้น"

ตัวละคร

นายแจ่ม รามสูร เมฆดา กิณร ๑ กิณร ๒ กิณร ๓ กิณร ๔
กิณร ๕ กิณร ๖ กิณร ยา

ฉาก ๒

"สวรรค์ตอน ๒"

ตัวละคร

นางฟ้า ๑ นางฟ้า ๒ นางฟ้า ๓ นางฟ้า ๔ นางฟ้า ๕ นางฟ้า ๖

ฉาก ๓

"วิมานพระวิศณุกรรม"

ตัวละคร

นายแจ่ม กิณร ยา พระวิศณุกรรม เทวทูต ๑ เทวทูต ๒

จบเรื่องบริบูรณ์

ฉาก ๑.

ฉากโรงพยาบาลโรคจิต ฉากทำเป็นห้องลูกกรงทองคนบ้า
ต้องห้องติดกัน เครื่องโรง มีเตียงนอนที่นอนหมอนพร้อมเตียง
ห้องละเตียง

เมื่อฉากเปิดขึ้น บำรุงนั่งกอดเขา เอาหัวซบกับเขาอยู่ทนม
ห้อง แจ่มนอนกับพันเอก แชนหนนศรียะ ดินพาดบนเตียง เขาตน
วางบนหมอน บำรุงเป็นบ้าระมะระไม่และเป็นบ้าชนิดกลัวตะพัดตะพ้อ
ต้องทำท่าจ้องให้มากที่สุด แจ่มเป็นบ้าชนิดคุดัน ชอบไขว่คว้า เพื่อ
เหิมในการมั่งมี ดินว่าตัวสำคัญ.

แจ่ม

ฮา ๆ ๆ สุนัขเหวี่ยงเหิน สุนัขจริงโวย ๆ ช้างชนกับไก่ ใครเคยเห็น
บ้าง ไม่เคยซี ฮา ๆ ๆ ๆ เอาเข้า เบ๊งเข้าไป (เอามือชนกัน) อ้าว
อ้ายข้างแพ๊ แน่ ๆ ถอยหลังหนีเว้ย เออ อ้ายโก่ง ชนเอาข้างคว่ำ
เข้าเฒ่าไปซี (ลูกชน) คนไม่มีสตางค์ ทำยังงี้ไม่ได้เป็นอันขาด ใคร
นี้จะกล้ามาต่อกรเอาบุญรามาชนกับไก่ อ๊ะ ๆ ๆ ๆ ฮี กูนี้จะทำได้
ทำได้คนเดียวเทียว เพราะอะไร เพราะเราเป็นมหาเศรษฐีนะซี หาก
แต่ถูกห่วยเบอรละ ถูกทหน่ง ถูกคนเคียดเขี้ยว ถูกฮา ๆ ๆ ๆ ทุก
วัน ๆ ๆ คนอื่นถูกร ฮือ ถูกทหน่งก็เป็นหุ่นตั้งทนทน สู้เราไม่ได้
เราถูกคนเดียวทุกวันเลย จนไม่รู้อะไรเงินไปไหนหมดแล้ว เลยต้อง
สร้างบ้านชนโรงละ ดูซี ใหญ่โตกว้างขวาง แล้วยแต่การไปมาและ
ลำบากอยู่หน่อยหนึ่ง เพราะอยู่ฝั่งชน แต่กำลังสั่งให้เขาเอาชนบัตร์
ถมแม่น้ำเจ้าพระยา พอถมแล้วก็คงสบายหรือก (เดินตรอง) เอ้าจะ
ทำอะไรอีกดีหนอ ท้าบุญ ๆ อ้ายถมแม่น้ำเจ้าพระยาหนักดีหรือก แต่
มันยังไม่เบ้อเต็มเต็มพอกับฐานะเรา คนอื่น ๆ ไม่มีปัญญาคิดจะทำ
อะไรพ่นหรือก มั่งมีโช่งทนทน หมาทนทน ดูอ้ายบารุงซี มั่นนำ
ฆ่าเดียวเหวี่ยงเหิน

บารุง

(ค่อย ๆ ผงกหัวชน) โอ้ย ผมงัด ๆ แล้วครับ ขอโทษเถอะครับ
(พนมมือ ตัวถึ้นลงกราบ)

แจ่ม

ก๊อวฮาว เออ อ้ายนตรจกทตาทตั่ง เอ้า เอาไปซื้อเตี้ยไป กินให้อิ่ม
เทียว เอ้า รับซี ส้มหมื่นบาท (ยื่นมือเปล่าให้แล้วโยนให้) ไม่รับ
ซักโยนให้เข่งยังงี้ละ ดูซี เกิดอนเทียว เก็บซี แล้วเลยไปรับเงิน
ต๊อดเตอรมาฝากชาด้วย ซักเกยไปเองคนเดียวเสียภูมิหมด ไปเร็ว ๆ

- บารุง ผมงัด ไปยังไถกัน ขอโทษครับ
 แจ่ม กัดกริบไปซี อะไร ให้พุดซ่า ๆ อยู่ได้นะ
 บารุง ขอประทานโทษ ไปยังไถกัน
 แจ่ม เอ อ้ายนี่ อยู่ดี ๆ จะให้กากไปขอโทษทศกรรฐ์ อะ ๆ ๆ ๆ ไงจริง
 อ้ายเปรต (ต้องเน้นคำท้าย)
 บารุง โอ้ย ผมงัดเปรต ๆ เป็นนายผม โท ผมอดำห์ดังดินทุกคืน ๆ
 เพื่อให้เปรตได้รับทานนา วันไหนไม่มีนา ผมต้องเอานาตายด่างทำว
 จนเหลือเกิน จนจนกระทั่งนาแน่นะ
 แจ่ม ไม่จริง โกหก
 บารุง ไม่โกครับ ผมสวดมนต์แผ่กุศลทุกวันเลย (พนมมือสวดมนต์หัดบตา)
 อิติปิโส พุทธโฆกรรม สังโฆกรรม อะระหันมาสาธุ (ตีมนตา)
 แน่ไหมล่ะ ไปแล้วซี อะ ๆ ๆ ๆ (หัวเราะดัง)
 แจ่ม อ้ายบารุง นินมึงหัวเราะทำไม หัวเราะเยาะกูหรือ
 บารุง ผมเปล่า ผมหัวเราะเปรตต่างหาก เพราะมันกตัญญูของผม
 แจ่ม หน้อย สวดมนต์ มึงจะเก่งไปกว่ากูยังไถกัน
 บารุง ผมสวดมนต์พันปีตาหาก
 แจ่ม มาว่ากูเป็นผี ไม่ใช่ กูเป็นเศรษฐีต่างหาก แน่แฮะ กูมีมากกว่า
 ร็อกเฟลเลอร์เสียอีก มึงรู้ได้เออะ กูโก้นเดียวในโลกเลย เดียวนับ
 เงินก่อน ๔๐๐-ห้าพัน-สามหมื่นกว่า ๆ
 บารุง ผมขอมังกรบ ผมจะทำบุญ
 แจ่ม ทำ-ทำไม บุญ
 บารุง อ้าว ทำบุญแล้ว ไม่ต้องไปนรก ชนสวรรค์ได้กินทิพย์ สบายใจเลย
 (ลงนอนทำท่าสบาย)

แจ่ม ไปสรวรค์ก็อดันหมี่ชื้อะ ไม่ให้ไป ข้าจะไปสรวรค์ ให้เองไปนรก
 บำรุง ผมไม่ไปนรก ผมกด้วยมพบาด โอ้ย ผมกด้ว

แจ่ม หยุดที ข้าหนวกห ไม่หยุดละโดนดืเทียว (บำรุงหนีไปมุ่มห้อง) เออ
 อ้ายบำรุงกด้วช อ้ายมีเงินนมนตจ้เคย คนกด้วท้งโลก เอ ต้องให้
 รวงดอัยบำรุง (ควักเงินในกระเป๋ากางเกงไปคบบำรุง ๆ นอน)
 อ้ายบำรุง อยานอนชื้อะ ข้าไหว้ละ ดนช เอ อยานตบดังซารดัด
 ก็ไม่รู้ ดูเจียบไป บำรุง-บำรุง-เร้วตีนเดอะ บำรุง (กระที่บดิน)
 บำรุง--

บำรุง อะไรกัน เกิดอะไรกัน

แจ่ม ดนช้แหล่ะ ดีใจจริง นี่ถ้าไม่ได้เรา อ้ายบำรุงก็อดูกตากไปเมืองนรก
 แลวช ได้ทำคุณให้แก่ประเทศชาติแล้ว ช่วยไม่ให้พลเมืองตายไปคน
 หนึ่ง (หันไปจ้องบำรุง) มึง,หาไม่ไปนรกแล้ว

บำรุง ผมไม่ไปนรก ผมไปสรวรค์ ไปหาภินนร อ่อนแอ้องค์ รูปทรงงาม
 สรรพ จัปอติบีได้ ชัมโมโหตุ (ร้องทำนองยี่เก แด็กตายเปนดวด
 มนต์) อาระหังดำโม พุทโธเทวี อะ...ๆๆๆ สบายใจจริง (ตงนอน
 บนเตียง แจ่มวิ่งไปตะโกน)

แจ่ม ออย่าช ออย่าอ้ายบำรุง ออย่าเดือกชนไปบนเตียงช้ แลวกัน เมียกนอน
 อยู่บนเตียงนี้หัว

บำรุง บนเตียงนี้ ไม่มีเมียใครเลยน

แจ่ม ทำไมจะไม่มี อ้ายโกหก แหลม ต่อหน้าต่อตาเทียงนะมึง อ้ายว้ายร้าย
 ลงมาเดียด ๆ หาไม่กูฟ้องชายช้เขี้ยวมึง

บำรุง ผมเปล่า ไม่ได้เป็นช้ ผมไม่เปนหรัอก ผมกด้วต้องชนตงนง

แจ่ม (เกาหัว) เอ๊ะ ชักสงสัยแล้ว หนุ่ยยังไ้เป็นคนละ หนุ่ย มันก็ต้อง
เป็นด้นามขี ยังไ้หนุ่ยเป็นคนละ

ยาย ไถ จาย่าไมไคว^๕ ย่าคำงหาดาน แม่ของพ่อเจ้านะ ย่าคำนะ^๖ (ยายเซ็ด^๗
นาตา^๘สอน แจ่มจ้องดูอย่างนี้ เขามีอจับหัวแต่นึกได้ยกมือชนแตะนม^๙
ทั้งสองมือ คำนับอย่างทหารแล้วลงนั่งพับเพียบ)

บรรณ เห็นจะรู้จักละครบ คำนับแด่น (หกวเราะ)

ยาย เอา แจน ก็นเปิดหน้าต่างน เอา น้ด้ม (แจ่มเอาด้มไปปอกกินแล้ว
ถมทง)

แจ่ม (ควักเงินในกระเป๋าทางเกง) ๕๐๐ น. ครบเงิน ค่าทำบ้านไร่ละ

ยาย โด พ่อคุณ (หันไปเล่ากับบุรุษพยาบาล) เมื่อก่อนเป็นบ้านยะเขา
เป็นหนคาเข้าบ้านอยู่ ๔ บาท ทุนเขามีเงินแล้ว คิดว่าจะเอาไปใช้
แต่เขาว่าเอาไปแทงหอยเบอร์ดีดีกว่า ถ้าถึกจะได้รวยกับเขาบ้าง เพ็ญ
ไม่ถึก เขาเสียใจ จึงได้ตัดเพื่อนไป (หันไปพูดกับแจ่ม) แจ่มเอ๋ย
อุตสาหักดกออกดกดีใจซิ นี่ถึงคุณพระคุณเจ้าชัลดาน จะได้หายเร็วๆ
แจ่ม พระไม่เอา ของยายบำรุงมัน แย่งมันไปป (หันไปหาบำรุง) ใจยาย
บำรุง ขาดไหมอะ

บรรณ กตบรรยงคฺณยาย หมคเวตาเยยมตฺว จนฺตงคฺยมาโหม

ยาย ไปซื้อฟอง ยำไปก่อนนะแหม

แจ่ม เชิญเอ็งเถอะ บ้านต๋องให้ทำ แด่วะก็มาบอกนะ (เดินไปที่บารุง)
อ้ายบารุงไม่ให้อน อ้ายขมิโมดังโหลโหล บอกว่าอย่าอน

(หมอ บุรุษพยาบาล นางพยาบาลๆ ถิ่นถาดๆ มี
ขวดยา ขวดทิ้งเงอว์ ขวดกอบช้อด ถ้ำดี เข็มฉีดยา

หมอ (พูดกับบุรุษ) ใจวันนี้ อาดะवादมากไหม

บุรุษ เป็นบ้างครบ แต่ไม่มาก

หมอ เห็นจะต้องออกสัก ๒-๓ ชั่วโมง

น. พยาบาล นายบำรุงนะ เห็นจะพอแล้ว แต่พอแหม่นะ ยังอีกมากนะคะ

แหม่น (เหลียวเห็น) มากันใหญ่แล้วโย้ย หนีเถอะเรา อ้ายพวกผีนรกมา แล้ว อ้ายหญิงใจยักษ์ก็มา เปิดตะ

หมอ พอคณนี้ ดุเดือดเชือดเชือดมากกว่าคนเที่ยวนะ

น. พยาบาล ก็คิดนเป็นคนถือเชือดเชือดเข้ามาจนกระทั่ง แกงก่ดือดหน้า (พูดกับบุรุษ) เข้า ไปจับ

แหม่น หน้อย บงการให้ชมเหงู มึง อีใจร้าย

(บุรุษพยาบาลเข้าไปจับ แหม่นร้อง โอ้ย ดังๆ นางพยาบาลเทกออกดีให้หมอล้างมือ แล้วตั้งเข็มฉีดยาให้ หมอเอาผ้าดิบหึงเช็ดหน้าเข้าไปทาแขนแหม่น หมอเข้าไปฉีดยา บุรุษพยาบาลยังคงจับแหม่นอยู่ นางพยาบาล รินยา หมอไปเรียกบำรุงๆ คลานมา นางพยาบาล ดึงยาให้บำรุงรับยาไปราดต้น ระวังน แหม่นนอน ร้องเพลงบ้าๆ)

หมอ อ้าว ดูซิ เทยาหมด มาน ยืนหน้ามา อ้าปากชน (รับยาไปจาก นางพยาบาล กรอกใส่ปากบำรุง) ไปดูทางโน้นต่อไปอีกเถอะ (บุรุษพยาบาลปล่อยแหม่น เดินตามหมอเข้าโรง แหม่นนอนร้องเพลงดังขึ้น--)

ปี ด ม าน

ฉาก ๒.

ฉากท้องพระโรงมฤตยู ต้องทำฉากให้งามครมๆ น่ากลัวนิดๆ มีบวรไคและมีเก้าอี้คล้ายโถรณ ตั้งกลางข้างบนบวรไค มีบ่อไฟน้ำ

บรรได ไฟกำลังลุก บ่อนอยู่กลางเวที สมมุติว่าถ้าจะส่งใครไปให้
ยมพบาล ต้องทิ้งลงไปในหลุมไฟ.

ดนตรีทำเพลงที่จะเดินรำ ทำระบำผู้ชายก่อน แล้วผู้หญิง
ออกภายหลัง จึงลงบรรไดมา เมื่อดนตรีจวนจบ พวกกระบวนต้องไป
หมอบหันหน้าทางบรรได หันหลังให้คนดู คล้ายคอยเฝ้าประตูออก
แจ่มออก เดินง ยมทุกตามหลัง เข้ามายืนข้างหลัง ยืนกอดอก
หน้าบ่งนอย

แจ่ม

เอ นม้นท์ไหนกันหนอ (เหยียดแขนยมทุก) อ้าว น้อยบำรุงกมา
ว เอะ นม้นท์แต่งตัวอะไรอย่างนี้ หอ

ยมทุก

ข้าไม่ได้ชอนน ข้าคอยยมทุก (ทำท่าไว้ง่า)

แจ่ม

ยมทุกยมแทะอะไรกัน ก็เฝ้าอยู่ในกรงข้างๆ ขาตังชนนั้นนะ อะไร
เห็นกันทุกวันๆ จำไม่ได้เชียว

ยมทุก

อ้ายบ้า

แจ่ม

เอะ อ้าวอย่างนั้นซิ ถ้าข้าบ้า เองก็บ้าเหมือนกันนะ

ยมทุก

เอ อ้ายนี้ ประเดยกโตนโตเดียวคนเดียวแต่ ไม่เคยนิร ข้าคอยยมทุก

อะไรตัวอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ตัว (แจ่มมองตรอบๆ ตัว เห็นพวกกระบำ

หมอบอยู่ ตกใจ เขามอลุบตัว แล้วเขามายืนใกล้ยมทุก)

แจ่ม

นยะ ทนนะ เมืองฝริยะ (ทำท่าชนลุก)

ยมทุก

กทไหนมชมมทุกตะ

แจ่ม

ที่ไหนๆ ก็ทงนนแหละทุกตะ แต่อาาย ยม ข้างหนานแหละไม่เคย
ได้ยิน

ยมทุก

ไม่เคยได้ยิน ก็เคยเสียซิ นี่แต่ละยมทุกเมืองฝริยะ เข้าใจรึยัง

แจ่ม เอ๊ะ นี่ฉันตายเมื่อไรกันนะ เอ แล้วย้ายบ้านฉันมาตายเป็นยมทูตเมื่อไรกันละนี่

ยมทูต บ้างอีก ช่ม (กำหมัด เงือจะต)

แจ่ม ก็พิไร ฉันจำได้นะ หน้าตาเหมือนราวกับแกะแน่ะ

ยมทูต เออ จำได้ ประเดี๋ยวก็ได้เห็นหรือ

แจ่ม ก็ถ้าเป็นยมทูต ไม่ใช่บ้าง จะมายืนอยู่ทำไมได้

ยมทูต อ้าว ก็ชาน้ำตวงเองมาถวายแม่นางมฤตยูทนน (แจ่มตกใจพูดกับคนดู)

แจ่ม ถ้ามันจะไม่ใช่อ้ายบำรุงแสะ เดี๋ยวมันก็ผิดกับอ้ายบำรุง แต่หน้าตาจะไม่ผิดกันเลยเทียว เอ อ้ายมันมันเป็นยมทูตจริงเราก็ตายแล้วซี (เอามืออรรถมุข) เอ๊ะ ยังหายใจอยู่นี่แสะ (พูดกับยมทูต) ไหนบอกฉันอีกทีซิว่า จะพานฉันไปไหน

ยมทูต พามาถวายแม่นางมฤตยู

แจ่ม อ้อ มฤตยู นี่เป็นผู้หญิงหรือนาย ไหนเขาว่าเป็นผู้ชายเิงะ

ยมทูต ใครว่าเป็นผู้ชาย (ชี้ตๆ)

แจ่ม ที่บ้านฉันนะ นี้ออช้านักชี่ กรณียบอกฉันหน่อยเถอะว่า เข้าเฝ้า

แม่นางมฤตยูนะ จะต้องทำไ่มง

ยมทูต ก็ให้กราบตามเรื่องของแกซี แต่ว่าถ้าแม่นางมฤตยูตั้งให้ทำอะไรเะ

แกก็ต้องทำทุกอย่างเชียวนะ ชัดไมได้

แจ่ม ทำไ่มถึงชัดไมได้ยะ

มฤตยู ชัดก็อดล่งไปใต้ดินเทอะทัตซี

แจ่ม คือที่ไหนกันนะ (พูดกับคนดู) แหม คัพพ์ใหม่ ๆ ทั้งนั้นเลย มันยิ่งกว่ากรุงเทพา เสียออกมา ใต้ดินเทอะทัต เอ มันที่ไหนกันเนาะ

แจ่ม ไม่ต้องไปจะ ฉันเกาหลังпен จะต้องไปรอกทำไม (หันไปพูดกับคนคู่)
แหม. ประหลาดจริงนะ ฟังรู้แหละว่า คนเราตายมาแล้ว ต้องเป็น
หมอนวดและหมอเกาหลังมฤตยู ถ้ารู้เสียก่อน ก็หัดให้ชำนาญเสียตั้ง

๔๘

แต่อยู่ในโลกมนุษย์

ยมทูต

พวกโลกมนุษย์นี้รู้กันใหม่ว่า ทำยังไงถึงจะไม่ตกนรก

แจ่ม

อ้อ รู้จะ รู้ว่าต้องทำบุญนะ แล้วก็อย่าทำบาป เช่นฆ่าสัตว์ตัดชีวิต
 ต้องไม่กินเหล้าเมายาอะไรอย่างนั้นซี่ แต่อย่าเกาหลังมฤตยูนี้ ไม่รู้กัน
 เลยแหละนะ แหม. ถ้ารู้ทำบาปกันสักขีชะ

ยมทูต

เดี๋ยวนี้แล้ว ก็เตรียมมือไว้เถอะ

แจ่ม

ยะ ย่ากัถ์เลย ฉันทันนิบัติเต็มทีเทียว (พูดกับคนดู) เอ อุด
 ดั่งดัยไม่ได้เลย อะไรเกาหลังมฤตยู ก็กันตกนรกได้ด้วย เอะ ไร
 เมืองมนุษย์เขาจะรู้กันแล้วก็ไม่รู้ แม้พวกผู้หญิงแกถึงได้ซัดเล็บทาเล็บ
 กันออกแดง ๆ ถ้าจะเตรียมเล็บมาเกาหลังมฤตยูนี้เอง อ้อ เพื่อกัน
 ตกนรก ดั่งดัยอยู่แล้วเทียว เล็บคี่ ๆ ทำไมทาจนแดง แหม. พวกผู้
 หญิงนี่ร้ายจริง รู้แล้วไม่ยกตงหนังสือพิมพ์ประมวญวันบอกกันบ้าง
 หรือ

ยมทูต

เข้า บ่นอะไรละ เข้าไปเถอะ เดียวไม่ทันเล็ดจออก (ยมทูตนำคนดู
 เข้าไป คนดูทำเพลงที่จะร้อง....)

เพลง..

คนทั้งหมด

๐

โหมพระ

มฤตยู

ผู้ทรงเดช

ประกาศิต

สุดวิเศษ

เขตต์แห่งหล้า

มฤตยู (ออก) ๐

เจ้าของดวง

วิญญาณ

ผลาญชีวา

มนุษย์

ทุกคน

บ่ พันภัย าวะ-

- มฤตยู ยังไง ยมทูต ฉันได้มาคนเดียว
 ยมทูต ประเดี๋ยวจะตามมาอีก รับนำคนมาก่อน เกรงจะมีทันเฝ้า
 มฤตยู ทำไมหาได้น้อยนักล่ะ
 ยมทูต ได้มามาก แต่เป็นจำนวนที่มอบไปไว้เต็ม ๆ ตัว ต้องดังไปที่ยมพบาล
 ดงหลายร้อยคน
 มฤตยู อ้อ โลกมนุสส์ยังดกปรกมากอยู่ตามเคย
 ยมทูต ยิ่งชนกว่าแต่ก่อน ๆ มาก ดยงหนกมอชนทุกวัน
 มฤตยู จำนวนที่ส่งชนสวรรค์
 ยมทูต น้อยลงมาก เหลือวันหนึ่งเพียง ๓-๔ เท่านั้น
 มฤตยู ไหน เจ้าหน่มนนะ ยมทูต จะได้เห็นหน้ากัน ๆ (แจ่มยมนชน
 ทำหน้าประหลาดใจ จ้องมฤตยูแล้วเข็ดตา) ยมทูตไปเอาคนชรวมา
 ทำไมกัน ตั้งว่าให้เอาคนรูปร่าง น้เจ้าเห็นงามตรงไหน ฮะ
 ยมทูต อาญาไม่พ้นเกล้าฯ คิดว่าเขาเป็นนักร้อง เพราะเมื่อไปถึงโลกมนุสส์
 เขาชอบร้องเพลงอยู่ ก็เลยนึกมา เพราะทนกำลังขาดนักร้อง
 มฤตยู เจ้าหน่ม เจ้าเป็นนักร้อง
 แจ่ม หามิได้ ร้องไม่เป็นเลยเทียว (พูดกับคนดู) เอ ตาเราถ้าจะเสียเสีย
 แล้ว ยังไงมฤตยูนี้ ก็หน้าตาเหมือนกับออกนางพยาบาลอีกนั่นแหละ
 (เอามือเข็ดตา แล้วจ้องมฤตยู)
 มฤตยู ว่าไง ยมทูต
 ยมทูต เห็นจะร้องเป็นแต่เพลงด่ากด
 มฤตยู เอ ข้ายากไฉนนักเพลงด่ากด บอกให้ร้องสิ

ยมทูต ร้องซี (ไซโบ ซัทไดถุนเทวะทัต)
 แจ่ม จะให้ร้องให้ใคร เอาเพลงอะไรกันดีละ
 มฤตยู เพลงอะไรที่โลกมนุษย์กำลังชอบนั่นแหละ
 แจ่ม อ้อ ก็เพลงของปรีดาดีซี
 ยมทูต เออ เออ นั่นแหละ ร้องไป เร็วๆ
 แจ่ม เดียว นึกก่อน ดายจริง ฉันลืมหมด ร้องไม่ได้แล้ว (พูดกับคนดู)
 พิไซ รุ่ง ซอแผ่นเสียงปรีดาดีมากี่เรยมซี (ทำท่าอึกอึก เกาหัว
 ทำท่าคิด หันมาทางมฤตยู) • อะแฮ่ม...ฉันมีเชอ เห็นจะเหมาะ
 มฤตยู ยมทูต ไปพาคนบ้ามากระมัง เจอะงะเชอซ่า บ้าพิกล
 ยมทูต ร้องซี
 แจ่ม นึกได้แล้ว (คนดูทำเพลง.....)

แจ่ม ©

ฉันไม่บ้า	แม่ใครบ้า	มาว่าฉัน
ก๊วน	นั่นแหละบ้า	จึงว่าเรา
เราไม่บ้า	แม่ใครบ้า	มาว่าเรา
มันก๊วน	คนทว่า	เป็นบ้าเอง วาระ—

มฤตยู (ลูกชนชั้นกระเทปดิน) อ้ายนหมื่นก๊ว เร็ว ส่งตัวไปให้ยมพवाद
 แจ่ม เป่ล่าเตย มิได้ตุนหมื่นเลย เนื้อเพลงเขาเป็นอย่างนจริงจริง
 มฤตยู ขย่ำพั่งมัน อ้ายต้นตาน (หันไปส่งคนสนิท) โยนลงหลุมไฟโดยเร็ว,
 เร็ว. (กระเทปดิน คนสนิททั้งสองวิ่งลงบรรไดจับแจ่ม แจ่มตกใจ
 ขอโทษ คนที่นั่นอีกสองคนลุกไปช่วยจับแจ่มโยนลงในหลุมไฟ ยมทูต
 คลานเข้าโรง แล้วคลานพา ข. ออกมาหมอบนั่ง)

ยมทูต
มฤตยู

อาญาไม่พ้นเกล้าฯ บุรุษนี้เป็นนักประพันธ์และนักร้องโดยแท้
ย่นชน (ผู้ที่เขามาเยือน) อ้อ รุ่งงาม ยมทูต บอกให้ร้องเพลงเร็วๆ
เพื่อแก้ความผิดของเจ้า (คนตรีทำเพลงที่จะร้อง....)

เพลง.....

งามดังไค	ไม่อร่าม	เท่าความรัก
ชวนใจรัก	ให้คิด	พาดัดเล็ด
รักมิถัม	ตรมกัถัม	ดังดุมเพลง
เราบรรเทอ	เริงสวาท	เพราะมาทปอง
น้แหละหนอ	ชอกกรรม	ที่ซ้ำจิตต์
สุดจะคิด	ผันแปร	แก้หม่นหมอง
ใครจะกล้า	พรวักไค	โรคคนอง
น้ำذنอง	รักซ้ำ	ควานเอย าวะ—

จ บ ฉ ก ๒. บั ต ม ำ น

ฉาก ๓.

ฉากนรก. ต้องทำฉากให้น่ากลัวและน่าเกลียดกลปรก มีบัต
ดังกัยมพบาด ทำเป็นแท่นจะดี ยมพบาดเขกเซนกอยู่ ผู้หญิงนั่งพัด
ปฏิบัติอยู่ กลางเวทิมพกวบาปหญิง—ชายเกล็ดอนกตาด เครื่องโรง
มี กะทะทองแดง ดันงวตันเล็ก ๆ และมีตอตันงว กองไฟ มีเหล็ก
เผาแดง ๆ กองอยู่ (คนตรีทำเพลงที่จะร้อง)

ยมพบาล ๐ กูณะ-คือมัจจุ

หญิง-ชาย ๐ รักอยู่สบาย

หญิง ๐ ยมบาลไท่ผ่าน-อบาย

ยมพบาล ๐ กตัญญู

ชาย ๐ บาปกรรม

หญิง ๐ ตูหยาบชาตาคตกาย

ยมพบาล ๐ พาดแล้งมึงยังเดือดกระยา

หญิง ๐ ใจอยากขึ้นน้ำ-เนิบกาย

ชาย ๐ บาปบ่สบาย

หญิง ๐ ไปรดมีเมตดาพระนาย

ยมพบาล ๐ มึงหยาบจะตาย

หญิง ๐ ไปรดปราณีเถาะนาย

ยมพบาล ๐ กูณะ-คือมัจจุ

หญิง | ๐ รักอยู่สบาย ๖๖/

ยมพบาล ๐ เฮ้ยฮ้ายเหี้ยว เหม่ร่ายงานชื้อจะ

เหี้ยว ๐ วันนั้นใครบ่ยอมมนต์ดมา เจ็ดร้อยคน

ยมพบาล ๐ บาปชนิดใดมากที่สุด

เหี้ยว ๐ บาปทางชู้สาวมากที่สุด ถึงสี่ร้อยคน

ยมพบาล ๐ เออแนะโลกมนต์นี้ ดกปรกกันใหญ่แล้ว แต่ก่อนบาปฐานชู้สาวน้อย

๐ เหลือเกิน นาน ๆ จะมีสักคนหนึ่ง เต็มวันชู้กฐุมจริง ดูซิ ดังมาเจ็ดร้อย

คน บาปชนิดนี้ถึง ตีร่ายคน เกินกว่าครึ่งเดียวก็ เชื่อกันใหม่ว่าเพราะ
เหตุไร บาปอดุลามกจึงแรงกล้าจนกว่าแต่ก่อน

เขี้ยว

ได้ยินว่า ที่โลกมนุษย์เวลานี้กำลังนิยมการไป เช่นการอาบแดด และ
ผู้หญิงก็แต่งตัวพยายามเปิดเผยมากที่สุด

ยมพบาล

เอ๊ะ เห็นจะเป็นด้วยวิธีนี้ เขาจึงใช้เสื้อผ้าให้น้อยลง

เขี้ยว

ก็ร้อนทำไมอาบแดดล่ะ

ยมพบาล

เออ จริงของเอง

เขี้ยว

ถึงท้อให้เกิดบาปชั่วช้าหนาแน่นก็เป็นด้วยที่โลกมนุษย์เกิดมีเบียร์ชอตล์
จนหลายแห่งทอไปหมด

ยมพบาล

อะไรละ เบียร์ชอตล์ สถานที่ที่หย่าน้ำใช้ไหม

เขี้ยว

โอ ไม่ใช่ครับ เป็นแต่เพียงสถานที่หย่าน้ำ ไม่ได้หย่าน้ำครับ

ยมพบาล

แล้วเจ้าได้จัดการลงโทษ เขียนได้ให้พวกฮ้ายหย่าน้ำกันไปเหยียบหนาม
งวแถวหรือยังละ

เขี้ยว

ได้จัดการแล้ว แต่เขาไม่ใคร่จะเดือดร้อนมาก เพราะตนงวของเรา
หนามชักรจะทไปมากมายทีเดียว

ยมพบาล

อาว ก็ให้ชนตนเก่านะซี ทำไมถึงไม่ปลุกทอยกันไว้ ไม่ได้ปลุก

เขี้ยว

ปลุกไว้เป็นก่ายเป็นกองแล้ว แต่มันโตไม่ทัน มีแต่ต้นอ่อน ๆ คนยังชน
ไม่ได้ พิธี โตเท่าไม่เห็นใจ นักโทษส่งมาวันหนึ่งถึง ๔๐๐-๕๐๐ คน
ตนงวจะทนทานอะไรไหว

ยมพบาล

เอ เราจะต้องเรียกประชุมด่วน เพื่อปรึกษาหากฎลงโทษอย่างใหม่เป็น
แน่ เอาให้หนักยิ่งขึ้น อ้ายตนงวนะ คูนั่นจะไม่ทำให้มนุษย์เข็ดหลาบ
เสียแล้ว

- เขี้ยว เห็นจะครบ ๒ ปีมานี้ ต้นงหักไปพันกว่าต้นแล้ว อีแรงทมหนาที่
สำหรับจิกลูกตา จมกคนบนต้นง ก็เกิดความเบื่อหน่ายไม่ค่อยทำหน้า
ที่ เพราะคนชนไปอยู่บนต้นงมากเหลือทน มันเลยตกตึงดูเขาไป
กันเพลินไปต้องคอยเตือนให้ทำหน้าที่บ่อย ๆ
- ยมพบาล ออะ จันทนอแรงกยจะปฏิวตฺก ต้องทำโทษอแรงให้จงหนักเขี้ยว เอา
อแรงปึงเสียทงเบ็น แล้วให้พวกบาปชนิตู้สาวกิน ลงโทษไปพลาง ๆ
ก่อน เอา รายงานต่อไป มีโทษอะไรอีกบ้างทมา
- เขี้ยว นักโทษ รัป ประทาน ธุรา ที่จะต้อง ลงโทษ ตรอกหน้าทองแดง กตง ฉันทะ
๒๕๐ คน
- ยมพบาล เอ อ้ายบาปอนัน ก็เพิ่มจำนวนจนรวดเร็วเหมือนกัน
- เขี้ยว ครบเพิ่มชนมาก เพราะแต่ก่อนผู้หญิงไม่ได้รับประทานเหล้า มาบัดนี้
มีนักโทษกินเหล้าเป็นผู้หญิงมาก
- ยมพบาล ผู้หญิงก็เกิดกินเหล้าดวยริ อ้อ แปลกใหญ่
- เขี้ยว กินชัครบ ผู้หญิงเกือบจะมีจำนวนมากกว่าผู้ชายเสียด้วยซ้ำไป
- ยมพบาล เอะ มันเกิดอะไรกันชนทเมืองมนต์ดี ผู้หญิงจึงกินเหล้า
- เขี้ยว อ้าว ก็เพราะทตถานหย้าเปะ ถ้าผู้หญิงไม่กินเหล้า ก็ไม่ได้ดังต่างค์
เพิ่มชนนะชัครบ
- ยมพบาล เอานาทองแดงตรอกผู้ หญิงต้องเท่า มันจะได้เซ็ด
- เขี้ยว รัปประทานทองแดงที่จะเอามาละลาย ก็ชัจะบกพร่องเต็มทีแล้ว พัดคุ
แห่งนรกกาทองแดงส่งไม้ไคร้ทั้นใช้การ
- ยมพบาล อ้อ เหลดกันใหญ่เช่นนี้ล่ะ มิน่าพวกมนต์ดีจึงกำเริบไม้ไคร้กตัว
บาป แต่ก่อนมันไม่ได้กตัวเช่นนี้เลย เอ็งจะต้องรีบไปบอกทพัตคุ
ให้ตุ่นทองแดงไว้ให้มากที่สุดเทียว

ยมพบาล

ເຈຍວ

ยมพบาล

ເຈ້ຍວ

ยมพบาล

ເຂົ້າ

ยมพบาล

ខេមរ

ยมพบาล

๒
เขยว

พวกนี้

ยมพบาล

พวกผ

ยมพบาล

- พวกผี มีเปรตตนหนึ่งที่ได้บาตาด ชนมาอาละวาดใหญ่ ได้ข่มเหงพวกผม
- พวกผีอีกคน เปรตผู้หญิงด้วย
- ยมพบาล ไม่มีใครละ อีแปะอีกแล้ว ข้าจะปราบเอง อ้ายเขี้ยวต้องพวก
- เขี้ยว เอ็งให้แอบข้างนี้เลย
- เขี้ยว เอา พวกเรามาทางนี้ (คนตรทำเพลงที่จะเดินอาบ้ำช พวกผีหลบ มาอยู่เป็นกลุ่ม กัดว ตกใจ อีแปะออกมาเดินร่ำกับยมพบาล พอ ยมพบาลแทงแล้ว คนตรหาย)
- ยมพบาล เอา ถ้าตัวมันไปทั้งหลุมไฟ (พวกผีทำจตุรจันท์ จ้อง ๆ กัดวอีแปะ ใน ที่สุดท้ายกัดอีแปะทั้ง พวกผีทั้งหลายกระจายตามเดิม)
- ยมพบาล อ้ายเขี้ยวมีอะไรรายงานอีกไหม
- เขี้ยว มีครับ จนผมมันด้นอกบุญเข้ามาคนหนึ่งชื่อแจ่ม
- ยมพบาล ไหน หมายความว่าไม่ชื่อนิมนต์ตายร
- เขี้ยว ครับ แม่นางมฤตยูไม่ยอมรับไว้
- ยมพบาล อ้า ลับยชี่ นี่คงเป็นพวกนักกตยาธาดศรัทธาอริเวอร์หลุดซ์
- อยากจะทำกรติดต่อกับโลกเราไงละ เร็ว ไปเขาดัวมา (เขี้ยวเข้า โรง นำแจ่มออกมา)
- แจ่ม เอ๊ะ นัยงักันนี้ ไปไหนก็เจอแต่อ้ายบำรุงนแหละแยะ เดินประสาธ
- ดาเรา ถ้าไม่ปรกติเสียแล้ว คุณมันเหมือน ๆ กันไปหมด
- เขี้ยว อ้ายข้าชี่ งงอะไรอยู่เล่า
- แจ่ม ไม่งงใจได้ ก็เอ็งเปลี่ยนชื่อออกเรื่อยไป เดียวเป็นบำรุงเดียวเป็นยมทูต
- เดี๋ยวเกิดเป็นอ้ายเขี้ยวไปดิบ
- เขี้ยว ไป ไปหายมพบาล ท่านคอยอยู่

แจ่ม แหม พอได้ยินชื่อนี้ละ ชนหัวลูกทุกที ฉันก็กลัวจริง ตงแต่ที่โลก
มันดัดแล้ว ชื่อนี้ละ

เขี้ยว กลัวทำไมแกมาเป็นด้ายละ

แจ่ม โอ เปตาเดยพ้อ แล้ว-จะเอาตรงมาให้ แล้วใครบอกล่ะว่าฉันเป็น
ด้าย

เขี้ยว ยมพบาทท่านบอก

แจ่ม ตายละ ไม่เคยเป็นเลย ก็อยู่ในโลกมันดัด ฉันก็อยู่ในที่คุมขังนี่ละ

เขี้ยว ยมพบาทท่านว่าแกนะ มันเป็นพวกเชอร์ร้อรือเดอร์หลุดต

แจ่ม โอตายละ ฉันไม่เคยรู้จักฝรั่งเลยจนคนเดียว อ้อ-อ้อ ลืมไป รุจก
คนหนึ่ง ฉันไม่ชอบเลย

เขี้ยว ใครละ ฝรั่งทวารุจก

แจ่ม ง่า-ง่า-ง่า-หมอ ง่า-หมอ-คาทอลิก ยะ

เขี้ยว ไปเถอะ ท่านคอยจะชักอยู่ (ผลึกแจ่มๆ ยืนค้ำบัมพบาท แจ่ม
เงยหน้าขึ้นดูแล้วหันมาพูดกับคนดู)

แจ่ม พิโซ นึกว่าใคร หมอที่โรงพยาบาลนั่นเองละ (เดินตรงเข้าไป
เขี้ยวจับไว้)

ยมพบาท นร่ายตถกาว ถูกของชาช คช มันเควพ ก็เควพอย่างฝรั่ง

เขี้ยว เขาว่าเขารุจกฝรั่งคนเดียวดั่งแต่เกิดมา คือ หมอคาทอลิก

แจ่ม เป็นความดัดยจริง ผมรุจกเท่านั้นจริงๆ

ยมพบาท ทำไมเอ็งจึงรุจกละ

แจ่ม ก็พิโซ จะไม่รุจกยังงี้เล่าครับ ผมพบกับแกทุกวันนี้ ตง ๑๕ ปีก็ว่า
แล้วครับ

ยมพบาล เอ็งมาทันท่าไม

แจ่ม ผม—ง่า ผมตกแม่นางมฤตยูกริ้วครับ แด็กก็ถูกโยนลงมา ผมไม่ได้
อยากมาเฉยเทียว ให้ผมกลับเถอะครับ ผมกลัวเหลือเกินครับทน

ยมพบาล แม่นางมฤตยูกริ้วอะไร บอกเร็วซิวะ (พูดๆ มากๆ กระทบต้น
ดั่งๆ บ้าง)

แจ่ม เรื่องง่า—ง่า—ให้ผม

ยมพบาล มั้แต่ง่าๆ อยู่ นั่นเอง

แจ่ม ผมขอเวรดาหยาใจหน่อยเถอะครับ ขัณญ์ผมบินหมดแล้ว แม่นางมฤตยู
กริ้วผมเรื่องร้องเพลงครับ

ยมพบาล เพลงไม่เพราะซี

แจ่ม เพราะครับ เพลงของปรีดาดี๊ ไม่เพราะได้รึครับ

ยมพบาล ร้องให้ข้าฟังบ้างซี

แจ่ม ได้ครับ แต่ว่าคำไม่ค่อยเพราะหนะครับ

ยมพบาล เออ—เออ ร้องไปเถอะ (ดนตรีชน)

แจ่ม © ฉันไม่บ้า แม่ใครบ้า มาว่าฉัน
 ก็นั่น นนและบ้า จึงว่าเขา
 เราไม่บ้า แม่ใครบ้า มาว่าเรา
 มั่นก็เข้า คนทว่า เป่นบ้าเอง หาระ—

ยมพบาล ฮะฮะฮะ ดี เพราะดี อ้ายเขี้ยว ชักซิ๊วะ

เขี้ยว เคยทำบาปอะไรบ้างล้ารภาพเดียวโดยเร็ว

แจ่ม ทวยังไยยะ จึงจะเรียกว่าบาป

เขี้ยว ฆ่าสัตว์หรือเปล่า

- แจ่ม ฆ่าเยอะ ฆ่ายุ่งและมากที่สุด
- ยมพบาล จดชื้อ่ายเขียว ต้องลงโทษให้ยุ่งแม่ไก่กัณฑ์ละ ๓ ชั่วโมง
- แจ่ม ดายละผม ก็อยู่โลกโน้น มันก็กัดผมออกเรื่อยไปแล้วนี่
- เขียว ไม่ต้องเถียง เคยเป็นขี้เมยเขาหรือเปล่า
- แจ่ม เปล่าเยอะ อ้อ เดียว แม่นั่นนะเขามัวแล้วเหมือนกันแะยะ แต่เขา
เด็กกับผัวเขานานแล้ว ถึงได้มาอยู่กับฉัน ยิ่งงเรยกรู้ไหมยะ
- เขียว หลุดไป เคยทำบุญหรือเปล่า
- แจ่ม เคยยะ
- เขียว ทำอะไร
- แจ่ม ขอยานกเขาคู
- เขียว นั่นแหละ ทำบุญ
- แจ่ม ทำไมจะไม่ทำบุญละยะ ก็ฉันขอยาแล้ว เจ้าของยาเขาได้ส่งตางค์ไป
สร้างวัด ไม่เรียกว่าทำบุญ
- เขียว วัดที่ล้ามนะอยู่ ไม่ได้บุญ
- แจ่ม แล้วกัน อ้อ ฉันเคยเป็นลูกศิษย์วัดอยู่ ๔ ปียะ ถือศีลด้วยยะ แล้ว
รับใช้พระ กวาดวัดล้างฐาน แล้วอุปถัมภ์ตากทงตาเถร
- เขียว หยุดที บุญมากพอแล้ว อยู่วัด ๔ ปีก็พอแล้ว (แสงไฟส่องมา พวก
ผู้คุกเข่าพนมมือ ยมพบาลคุกเข่าลงกราบ อย่างกราบพระแล้วคุกเข่า
พนมมือ แจ่มหน้าตื่น)
- แจ่ม อะไรกันเขียว
- เขียว พระมาดัยมาโปรดสัตว์ (แจ่มกราบ ทำปากขมขมบิ๊เสียงดังในโรง
แจ่มจตามมา แจ่มตักขันกระโถด)

แจ่ม

โหมล่า พระม้ายโปรตชาแล้ว เพราะข้าเป็นลูกศิษย์ของตนเอง
ปดนาท ๓

ฉาก ๔

บนสวรรค์ - บนสวรรค์

(เมื่อเปิดฉากขึ้นครู่หนึ่ง แจ่มได้รอกออกมาจากทางขวาเวที หน้าตา
ตนมองคทางซ้ายขวา แต่งตัว ได้กางเกงดำกลดขาว ได้เสื้อเชิ้ต ไม่
ผูกเน็คไท)

แจ่ม

แฮมบนสวรรค์นี่ มันเปลี่ยวจริงแฮะ เติรมาเป็นนานแล้ว ยังไม่เจอ
ใครสักคนหนึ่งเลย ดันรกไม่ได้ หนนเขาครกครนตี (มองซ้ายขวา)
แฮม มันเจียบเจียบจริงนี่เฮอ ชเมกเยน-เยน ข้าเร้าจะหว่าดๆ
เลี้ยด้วยนา กลวดารามดัวร์แจะพรวดพรวดมาดะแยะเยียว - (เอามือจับ
ตัว) เอ้าจะหนาวแล้วแฮะ คิดถึงฮายเลื้อด้ากลดทบ้านจริง (เลื้อ
ด้ากลดทยมาตรงหน้าแจ่มๆเห็นดัง) เออเนาะ พอนกถึงเดือเท้านน
และ เลื้อกมาเทียว (หยิบเลื้อมาได้ มือจับคอเลื้อเซต) เออ คอ
ยังว่างไม่มีอะไรผูกเลย (ทับทรวงลอยมา) อือนี่อะไรกันเล่า (จับดู)
แฮม เพ็ชรมาจริง เอ๊ะ เน็คไทบนสวรรค์นี่ หรพิติกแฮะ นี่ถ้า
เป็นโลกมนุษย์สักก็อเจ้าโรงจำนำหวานเยียว เอ เขาผูกกันทำไหนดะ
จะถามใคร ก็ไม่มีใครจะให้ตามเลี้ยด้วยนา (ได้ทคอ) เอ คูนั่นก็
ด้วยดีแฮะ อือต้องผูกเน็คไทยังงี้ซึ มันถึงจะเป็นเทวดา (เอามือเดี่ย
ผสม) เออ หัวยังไม่มีอะไรได้เลย เดียวพระอาทิตย์ชักรดมาก็อรอันแย
กันละ (ชะงาดลอยมา แจ่มตกใจลอยหลัง) ตายละเรา ต้องเคาะเจ้า

ແຈ່ມ

เช็ดนง

ผลาญนาง ๓ ๓๕/

พร้อมกัน

๑๑ ปวงกตินรธปษรตวรคชณูแมนพ้า งามท่งทกรียาพาคิตตหันนั
งามจิตตคิตตานารักกรัน งามด่วยสัสมคณตวรพักันทุกนาง

งามทำพ่อนอ่อนเอียงเรียงดัด
งามโคมิ ไต้เทียบเปรียบดูรางค์
(แจ่มออก)

งามจับจิตต์หรรษา
งามทุกอย่างเช่นดาดารพรรณ

กนิษฐ ๑ ตัวอะไรนั้นทำไมไฉนอย่างนี้

กนิษฐ ๒ แต่งอินทรีผดแผกแปดขาวดั่งวรรค์

กนิษฐ ๓ ดั่งรวมทับทรวงได้ชะง่อนหน้าเป็นมัน

กนิษฐ นุ่งภูษาทาทนขนพิกัด

กนิษฐ ยืนชมเชอเลอตาตาเดกตก

กนิษฐ เติรตรงท่อมอกอวกั๊กกาหล

แจ่ม ฉนั้นคือว่าเทวดาแบบดั่งกล เทยอเติรหลเหาะมาหาโรงแรม หาระ/

กนิษฐ โรงแรมอะไรกันทบนน

แจ่ม เอ๊ะ ขาวดั่งวรรคนี้ ทำจะเป็นเอาจากนะ ไม่รู้จักพยัไหมแฮะ ทำไม
อ้ายพวกทตายๆมา ไม่ยกมาเล่าหรือ ก เอ๊ย ไรไม่ใครจะมีใครได้
มาดั่งวรรคกระมัง (หันไปพูดกับกนิษฐ) นี่แน่ะ โรงแรมนี้ หมาย
ความว่าทอยู่คือโฮเต็ลไฉะ อ้ายทเขามาอาหารขายและทมิ--ท--

กนิษฐ รู้จักแต่ไม่ตองอธิบาย แต่ทนมไม่ดัดถนทนทนม

แจ่ม เอ บณดั่งวรรคนี้ ไหงอนคัวดยชยงงนะ อะไร โรงแรมจะพักก็ไม่มี
แต่นี่จะทำยังไฉะ (เกาหัว ทำท่าตรึงตรองแล้วคิดได้) ก้อ เห็น
จะต้องอาศัยแม่พวกกนอยู่เห็นจะดี (พูดกับกนิษฐ) นี่แน่ะ แม่คุณเอะ
ฉนั้นขออาศัยอยู่ด้วยสักคนได้ไหมยะ จะใช้ฉนั้นทำอะไร ๆ ได้ทงนยะ
ฉนั้นจะปรนนิบัติทุกอย่างเชย นวดก็ได้ เกาหลังก็ได้ยะ (พูดกับคน
ดู) บณดั่งวรรคนี้ จะเล่นอ้ายเกมเกาหลังหรือเปล่าก็ไม่รู้

กนิษฐ จะมาอยู่กับพวกเรายังไงได้
แจ่ม ทำไมถึงไม่ได้เล่าแม่

กนิษฐ ท่านเป็นบุรุษ เราแปดตัว จะอยู่ปนกันอย่างไรได้
แจ่ม แหม บณดรรชนี ระเบียบจัดจริง ถือเพศเดียวด้วยนา

กนิษฐ แม้แต่พวกเรา ก็มาได้อยู่รวมกัน

แจ่ม อ้อ อยู่อย่างไรเล่า

กนิษฐ เราต่างคนก็ต่างมีวิมานอยู่กันคนละวิมาน

แจ่ม แหม มีแปดเตียงอยู่กันบ้านละคน (พูดกับคนดู) ถ้าบณดรรชนี
เขาจะไม่โดนกระแด้วของเครื่องกลเดียวใจและ (พูดกับกนิษฐ) นี่ยะ
วิมานว่าง ๆ ทางแถบที่เธออยู่ มีบ้างไหม

กนิษฐ ไม่มี ทำไมจะมีวิมานว่างละ

แจ่ม เอ ก็ทำไมถึงไม่มีละ แหม แม่พวกคนพูดขยันจริง มะนาวไม่มีน้ำเสีย
เลย แยะจริงเรา นี่ยะ วิมานผู้ ๆ เก่า ๆ ก็เอาเถะยะ ฉันจะไปซ่อม
เอาเอง

กนิษฐ อี น้าฉัน มาตามถึงวิมานผู้ ๆ ไม่มีดอกท่าน ถึงมี ท่านจะมาเป็น
ช่างซ่อมทนทำไมได้

แจ่ม เอ๊ะ ทำไมถึงไม่ได้ มีกฎหมายห้าม หรือเพราะเหตุใดกัน

กนิษฐ เพราะพระวิศณุกรรมท่านมีสิทธิ์พระองค์เดียวละ

แจ่ม อ้อ พระวิศณุกรรม ก็น่าชมดุนาดเดียว เห็นจะรวยกันแน่ ผู้
ขาดทาบานทางเมืองบณดรรชนี เอยยังงี้เจกช่างไม้ตายชนมาบณดรรชนี
ละ ต้องตกเป็นกรรมกรว่างงานกันหมดเทียว เอ้อ วิมานผู้ ๆ ไม่มี ฉัน
มีแหย่น

กสินร ของเก่า ๆ ฝุ ๆ ไม่มีดอกบนดอรรคนี้ มีแต่ของดอย ๆ งาม ๆ ทงน
เทย

แจ่ม (ทำท่ากรุมกริม) ยะ จริงซี ดูแต่พวกเขยี้ ยังดอยแข่งน่ารักทุกคน
เทย

กสินร ๓ น่ารัก เอ๊ะ พุดรอนตามพิถ

กสินร ๒ ทำจะไม่ไคการ

แจ่ม อะไร พุดเท่า่นกว่า รอนตามแต้วรี (พุดกับคนดู) แม่พอกนนี้ ถ้า
จะเป็นพอกธรรมโมดังโงทงนเทย นันะยะ ฉันไม่ได้หมายความว่า
อะไร เกินไปกว่า ที่จะพุดชมเขยว่า เขอนะงามดอกระยะ อย่าเข้าใจ
ผิดไปซี

กสินร เราไมยนิคที่จะรับคำเียนยอของท่าน (ค้อนดัดหน้าหนี)

แจ่ม อิมไปได้ทจริง ไม่ไค การอบรมบนดอรรคนี้ ยังบกพร่องอยู่มาก
เทย ถ้าเราอยู่บนน่าน ๆ แด้ เห็นจะต้องจัดการให้ปารู้กถาบ่อย ๆ
ถึงจะได้ พดเมือบบนดอรรคจะได้เจริญขึ้นเร็วหน่อย

กสินร เราไปกันเถะ อย่ามายืนฟังคนบ้าพุดบ้า ๆ อยู่เลย (กสินรเข้าโรง
หันไปค้อน คนครทำเพลง.....)

แจ่ม	๐	ฉันไม่บ้า	แม่ใครบ้า	มาว่าฉัน
		กสินร	นั่นแหละบ้า	จึงว่าเขา
		เราไม่บ้า	อยากบ้า	มาว่าเรา
		มันกเขา	คนทว่า	เป็นบ้าเอง หาระ/

(ท้ายคำทร้อง กสินรตัวหนึ่งออกมาดูแจ่ม แล้วเคิรเข้าไปใกล้)

กสินร เอ๊ะ นี่ใครค้ายพ่อแจ่ม

เออ นิชใช้ละ แหมจวนทองคำดุกปลดงเทยว (หันไปพูดกับย่า) ผม
ไม่กินเบ็ดตะ (เบ็ดตะหายไ้ไป แหมต้องไม่เห็น) จานนี้เห็นจะหนัก
หลายตำตึงนะครั้บ แหม อย่างงเป็นทีโลกมนุสส์ก็อ หวานซี ทอง
กำลังขรราคาเตี้ยด้วย (เหลียวมาดู) อ้าว หายไปไหนแล้ว ยังไม่
ได้กินดักคำ

กนิษฐ ^{๕๕}อ้าว เจ้ายังไม่อิ่มหรือ ชาวสวรรค์นะ ถ้าอาหารผ่านมา พอเขาได้
กลืน เขากอม

แจ่ม ^{๕๖}อ้อ กนิษฐอย่างนี้เขาเรียกว่า กนิษฐพัย แหม อ้ายกนิษฐพัยเหมาะ
สำหรับเศรษฐกิจจริง ทนตต่างค์ไปเยอะ อ้อ มีน้ำละ ตามร้านขาย
อาหารทางแถวเยาวราชกับราชวงศ์ เจ้มนั่งได้ทำตุ้กระจกได้อาหาร
ออกเป็นแถวไป นึกสงสัยอย่แล้วเชียวว่า มันจะกินอะไรกัน จะว่ากัน
แมลงวันรี ด้านหลังก็เปิด แมลงวันเข้าได้ อ้อ รุ้ละ เจ้มนั่งกัน
กนิษฐเอง คุณย่าครั้บ ผมจะทำอย่างไรดี จึงจะได้วิมานอยู่กับเขา
เจ้าครั้บ

กนิษฐ ^{๕๗}ได้ซี ย่าจะพาไปเฝ้า พระวิศณุกรรมเอง

แจ่ม ^{๕๘}แล้วท่านคิดราคาหลังจะเท่าไรครั้บ

กนิษฐ ^{๕๙}เปล่า ท่านไม่ได้คิดตอก สู้แล้วแต่กุศลที่เราทำไว้ในโลกมนุสส์ซี ถ้า
เจ้าเคยทำบุญในการก่อสร้างวัดวาอารามหรือโบสถ์ หรือศาลา อะไร
เหล่านั้น เจ้ากอดิมนทอยด์บาย

แจ่ม ^{๖๐}เฮ้ผมเคยทำหรือเปล่าถ้าจำไม่ได้

(นึกครุ่น) ^{๖๑}อ้อ-อ้อ ดูเหมือนเขาเรียวยาวเขาซ่อมโบสถ์ครั้งหนึ่ง
๓๐ ต่ต่างค์ หรือโงะ

กนิษฐ ^{๖๒}ถ้าเจ้าเคยทำ ก็นั่งอยู่ใ้โบญ์ซีซี ไปหรือยังละ

แจ่ม ^{๖๓}ไปครั้บ (กนิษฐงทำเคียวอย่างฉกรรจ์ ๒ ก้าว) ^{๖๔}เฮ้นี้ ผมต้อง

เดิรอย่างนั้นเหมือนกันครับ (กนิษฐ พยักหน้า แจ่มทำท่าเดิร)
 แหม เป็นเทวดาน้ำตาจางจริง ร้อย่างเมื่ออยู่โลกมนุษย์ ไปสมัคร
 เป็นนักเรียนนาฏศาสตร์เสียจะดีกว่า ไห้ เราไม่ ควรขึ้นมาบน
 ลักรศเลยเถิด ชนจะเดิรก็แสนจะลำบาก (กนิษฐเดินเข้าโรง แจ่ม
 ตามเข้าไป คนตรีทำเพลง ฟังนางฟ้าจะเด่นว่า นากแหวกค่อย ๆ
 เค็ดอนเปิด แล้วพวกนางฟ้ามาเด่นว่า พอจบแล้วหม่นเข้าข้างหลัง
 ม่านน้ำวนปิด มีพระวิศณุกรรม นั่งกลางวิมาน ๒ ข้างมีเทวดา
 นั่งข้างละคน แจ่มกับกนิษฐ ออกนั่งลงถวายบังคม แจ่มต้องนั่งนอก
 นากแหวก กนิษฐนั่งข้างในนากแหวก บนบรรพตคันหนึ่ง)

ร้าย

กนิษฐ

- ◎ ข้าได้พา นิดดา มาทนมิ่งองค์พระ บารมี ทวยสมัน
 ขอประทาน วิมานอยู่อย่างเทวณ พระทรงธรรม จงโปรด กรุณา
 ๐ วิศณุกรรม ข้าเดิร นัยเนตร แล้วตัวตั้ง เทวณ วิเศษกล้า
 ให้ตรวจคน บัญชี คนที่มา ลักรศ ชนฟ้า ยานอนใจ

เทวดา

- ๐ ฝ่ายเทวา กรมตำรวจ ควบัญชี รับผิดชอบทุกหน้า ตำราใหญ่
 คั่นจนจบ มีพบบ ลับลึบใจ จึงกราบทูล ภวนัย ไม่พียงนาน
 ๐ อันเทวา ล่ากล ตนน มีได้มี นามประจักษ์ ในหลักด้าสน
 ขอพระองค์ จงทราบ บทบาท ต้องดั่งกลับ บาตาลโลกมนุษย์
 (รว ม่านน้ำวน ๒ บิด ะภูหาหลุดจากหัวแจ่ม ๆ คำ ทับทรวงก็
 ตอยหายไป รวหยุด คนตรีฝรั่งทำเพลงที่จะร้อง นางฟ้าออกชมอที่แจ่ม)

เพลง.....

พวกนางฟ้า

- ๐ นหรือบ้า ทชนมา หาดุชฉรรพ์ ช่างน่าขัน ท่วงที ที่ทำท่า
 จะต้องกลับโลกมนุษย์ ลุกระอา น้าเวทนา บ้าลักรศ ชนไม่เบา

แจ่ม

◎ ฉันไม่บ้า แม่ใครบ้า มาว่าฉัน
ก็ฉันนั้น นนแหละบ้า จึงว่าเขา

นางฟ้า

◎ เราไม่บ้า

แจ่ม

◎ อยากบ้า มาว่าเรา

พร้อมกัน

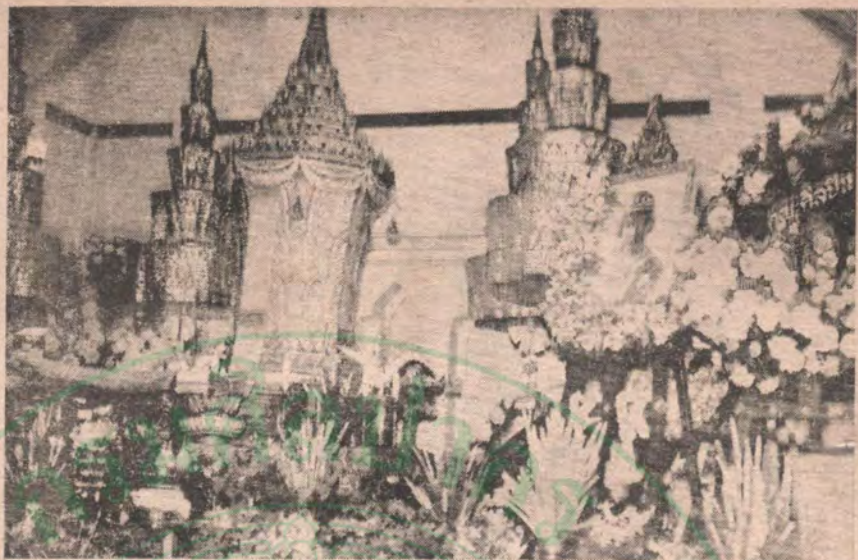
◎ มันก็เขา คนทว่า เป็นบ้าเอง ◎

จบ เรื่อง

คณะผู้จัดทำหนังสือ

พล.ท. ม.ล. ขาบ กฤษกร จิตตะเสน ไชยคำ
 สุกกรหัสน์ แก้ว อัจฉริยกุล
 สุรัสวดี พุกกะเวสน์ แสงว กาญจนพันธ์
 บริษัท บุญรอดบริวเวอรี่ จำกัด วุฒิ จรูญวิทย์
 บริษัท สุรัสวดีการพิมพ์

■ ประมวลภาพ
 ทัศนศิลป์และศิษย์
 ปรีดาดี ร่วมบำเพ็ญกุศล
 พระศพ เสด็จ พระนาง เชอ
 ลักษณ์มัลลวดี ณ เมรุวัดมกุฏ
 กษัตริยาราม เมื่อวันที่ ๙
 ตุลาคม ๒๕๐๔

รายชื่อพระนามและนามผู้ร่วมงานและบริจาคในการ
บำเพ็ญกุศลกับผู้ร่วมจัดและผู้แสดงทางโทรทัศน์

พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าภาณุพันธุ์ยุคล	มนต์ รามโยธิ
พ.ต.พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าอนุสรณ์มงคลการ	แก้ว อัจฉริยกุล
พล.ท. หม่อมหลวง ชบาภิญช	เยี่ยม มานิตยกุล
พ.อ. ถาวร ช่วยประสิทธิ์	จรัญ เกษมสุวรรณ
หม่อมหลวง วุจิรา อิศรางกูร	ณอม โกวิทวานิชย์
มารศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา	สุรรัตน์ พุกกะเวส
ชจิต ไชยคำ	แสวง กาญจนพันธ์
ลำหรี ไชยคำ	สุดสาย สมิตินันท์
นพ. ประภากรักษ์	บุบผา คำศิริ
ทวิ ณ บางช้าง	มนิตย์ รามโยธิน
อัครเดช สุนทรบัณฑิ	อดิศักดิ์ เสวตนันท์
โรจนประดิษฐ์	สวดี ผกาพันธ์
บุรณเพ็ญ	บุศรา นฤมิตร
ของดนทม	ต้นิธิ เกษขันธ์

วิไลวรรณ วังนพานิช

เล็ก โตปาน

รจิต ภิญโญจนิชย์

เต็ม โมระกุด

อนุพรต รัตมุนเชน

ดัมถิด รัตมุนเชน

ทัต เอกทัต

ชวินทร์ นันทนาคร

วิไล บุญยศิริธรรม

สง่า ชวรมักร

คณะสุนทราภรณ์

อรนุช ชวริย์

ชวลิต ช่างวิทย

ชั้น พวงฉิม

เทียมแซ่ กุญชร ณ อยุธยา

อบ บุญดิด

เลิศ ประสมทรัพย์

จิตตะเสน ไชยคำ

เกษม มิตินทจินดา

ฉดอง สิมะเสถียร

คณะพลายมกคด

หอสมุดแห่งชาติเฉลิมพระเกียรติ ร.๕ นครราชสีมา

กรมศิลปากร

หอสมุดแห่งชาติ

นครราชสีมา

เฉลิมพระเกียรติ

ร.๙

กรมศิลปากร

เลข ๗๖

d 02553

พิมพ์ที่บริษัทสุรสีห์การพิมพ์ หุ่่งมหาเมฆ พระนคร สุรสีห์ ทุกกะ